

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 175 (XIX) — Nr. 770

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 14 noiembrie 2007

SUMAR

	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 766 din 18 septembrie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 161 alin. (3) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale	2-3	lit. a) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție.....	12-13
Decizia nr. 770 din 18 septembrie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 din Legea nr. 164/2001 privind pensiile militare de stat	4-5	Decizia nr. 891 din 16 octombrie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 73 pct. 22 și art. 74 din Ordonanța Guvernului nr. 99/2000 privind comercializarea produselor și serviciilor de piață	14-15
Decizia nr. 771 din 18 septembrie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 38 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale	5-6	Decizia nr. 899 din 16 octombrie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 118 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice	15-17
Decizia nr. 821 din 2 octombrie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (1) și art. 6 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 99/2000 privind comercializarea produselor și serviciilor de piață.....	7-8	Decizia nr. 900 din 16 octombrie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 97 alin. (1) lit. a) și art. 102 alin. (3) lit. e) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice	17-18
Decizia nr. 848 din 9 octombrie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România	9-10	ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
Decizia nr. 851 din 9 octombrie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 58 alin. (1) lit. e) și ale art. 59 alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2005 privind transporturile rutiere	10-12	1.823. — Ordin al ministrului economiei și finanțelor pentru aprobarea Instrucțiunilor de aplicare a măsurilor de simplificare în domeniul taxei pe valoarea adăugată privind operațiunile pluripartite din Comunitate, legate de lucrări asupra bunurilor mobile corporale, și a Instrucțiunilor de aplicare a măsurilor de simplificare în domeniul taxei pe valoarea adăugată privind returnările de bunuri în spațiul comunitar și tratamentul fiscal al reparațiilor efectuate în perioada de garanție și postgaranție.....	19-32
Decizia nr. 888 din 16 octombrie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 12 alin. (1)			

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 766

din 18 septembrie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 161 alin. (3) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 161 alin. (2) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, excepție ridicată de Niculae Stănescu în Dosarul nr. 41.599/3/AS/2006 al Tribunalului București – Secția a VIII-a conflicte de muncă, asigurări sociale, contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se prezintă personal autorul excepției, lipsind partea Casa de Pensii a Municipiului București, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Autorul excepției de neconstituționalitate solicită admiterea acesteia, arătând că dispozițiile art. 161 alin. (2) din Legea nr. 19/2000 îl nedreptățesc, întrucât a avut o contribuție la asigurările sociale mai mare decât cea corespunzătoare salariului minim brut pe economie, dar, pentru perioada cuprinsă între 2 martie 1955 și 16 septembrie 1957, când nu poate dovedi drepturile salariale obținute, pensia îi este calculată, potrivit legii, în raport cu salariul minim. Prin urmare, consideră că legea ar trebui să prevadă o valoare de referință mai mare pentru calculul pensiilor.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, arătând că textul de lege criticat nu este discriminatoriu, întrucât se aplică în mod egal tuturor persoanelor ce se încadrează în ipoteza pe care o reglementează. De asemenea, situația obiectiv diferită avută în vedere, anume imposibilitatea dovedirii drepturilor salariale obținute într-o anumită perioadă, justifică tratamentul juridic diferențiat față de ceilalți pensionari. În sfârșit, arată că art. 41 alin. (4) din Constituție, invocat în motivarea scrisă de către autorul excepției, nu are incidență în cauză.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 11 aprilie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 41.599/3/AS/2006, **Tribunalul București – Secția a VIII-a conflicte de muncă, asigurări sociale, contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 161 alin. (2) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale.** Excepția a fost ridicată de Niculae Stănescu cu prilejul soluționării contestației privind decizia de pensionare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că textul de lege criticat contravine art. 16 alin. (1) și art. 41 alin. (4) din Constituție. În acest sens,

arată că nu îi poate fi imputat faptul că pentru perioada cuprinsă între 2 martie 1955 și 16 septembrie 1957 drepturile salariale nu i-au fost înscrise în carnetul de muncă și nu consideră că este echitabil ca la calculul pensiei legea să prevadă raportarea la salariul minim brut pe economie, deși a avut venituri mai mari decât acest nivel și a contribuit, în consecință, proporțional cu veniturile realizate.

Tribunalul București – Secția a VIII-a conflicte de muncă, asigurări sociale, contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată. Astfel, arată că art. 41 alin. (4) din Constituție nu se referă la drepturile de asigurări sociale, despre care este vorba în speță. De asemenea, arată că cel care contestă decizia de pensionare are posibilitatea ca, prin intermediul instanțelor de judecată, să utilizeze toate mijloacele pentru a-și dovedi drepturile sale, inclusiv martori și prezumții.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatul Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată. În acest sens, arată că textul de lege criticat are în vedere o situație obiectivă, ce justifică soluția legislativă adoptată, însă nimic nu-l împiedică pe contestator să facă dovada drepturilor sale în fața instanței de judecată. De asemenea, arată că art. 41 alin. (4) din Constituție nu are incidență în cauză.

Avocatul Poporului consideră că nu este întemeiată critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 161 alin. (2) din Legea nr. 19/2000, având în vedere că stabilirea unui anumit tip de salariu ce se ia în calcul la stabilirea pensiei a fost determinată de o situație obiectivă în care nu se poate cunoaște salariul efectiv obținut, iar luarea în calcul a salariului minim pe țară a fost opțiunea liberă a legiuitorului, conform art. 47 alin. (2) din Constituție.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au transmis punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Potrivit încheierii de sesizare, obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 161 alin. (2) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 140 din 1 aprilie 2000.

Curtea constată că, ulterior sesizării sale, textul de lege criticat a fost modificat prin art. I pct. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 19/2007, publicată în Monitorul Oficial al

României, Partea I, nr. 208 din 28 martie 2007. Potrivit art. III alin. (1) din ordonanță, modificările aduse alin. (2) al art. 161 din Legea nr. 19/2000 s-au aplicat începând cu data de 1 iulie 2007, astfel că, în prezent, textul de lege criticat are următoarea redactare: „În condițiile în care, pentru o anumită perioadă care constituie stagiul de cotizare, în carnetul de muncă nu sunt înregistrate drepturile salariale, asiguratul poate prezenta acte doveditoare ale acestora. În caz contrar, la determinarea punctajului mediu anual se utilizează salariul minim pe țară, în vigoare în perioada respectivă.”

În același timp însă Curtea observă că, prin modificările ce au fost aduse Legii nr. 19/2000 de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 19/2007, legiuitorul a instituit o reglementare specială pentru acele persoane care, asemenea autorului excepției, au realizat venituri anterior datei de 1 ianuarie 1963 și care, din motive neimputabile lor, nu pot dovedi drepturile salariale realizate. Aceste dispoziții sunt cuprinse în art. 161 alin. (3) și au următorul conținut: „(3) *Fac excepție de la aplicarea prevederilor alin. (2) perioadele anterioare datei de 1 ianuarie 1963 pentru care, la determinarea punctajului mediu anual, se utilizează:*

a) *un punct pentru fiecare lună de stagiul de cotizare realizat în perioadele anterioare datei de 1 septembrie 1947, indiferent de nivelul drepturilor salariale înregistrate în carnetul de muncă sau dovedite ori pentru care în carnetul de muncă nu sunt înregistrate drepturile salariale;*

b) *un punct pentru fiecare lună de stagiul de cotizare realizat în perioadele cuprinse între data de 1 septembrie 1947 și data de 31 decembrie 1962 și pentru care în carnetul de muncă nu sunt înregistrate drepturile salariale și nici nu sunt dovedite;*

c) *un punct pentru fiecare lună de stagiul de cotizare realizat în perioadele cuprinse între data de 1 septembrie 1947 și data de 31 decembrie 1962, în situația în care prin valorificarea drepturilor salariale din actele doveditoare rezultă, pentru fiecare lună de stagiul de cotizare, un număr de puncte mai mic decât cel prevăzut la lit. b).”*

Întrucât dispozițiile art. 161 alin. (3) din Legea nr. 19/2000 păstrează, în esență, soluția legislativă criticată și sunt aplicabile ipotezei în care se găsește autorul excepției, Curtea urmează să se pronunțe asupra constituționalității acestor dispoziții de lege.

În opinia autorului excepției, prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor art. 16 alin. (1) și art. 41 alin. (4) din Constituție, ce se referă la egalitatea în drepturi a cetățenilor, respectiv la egalitatea între bărbați și femei în ceea ce privește remunerarea muncii.

Analizând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că noua reglementare, instituită prin modificările aduse Legii nr. 19/2000 de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 19/2007, vine în ajutorul persoanelor care au realizat venituri anterior

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 161 alin. (3) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, excepție ridicată de Niculae Stănescu în Dosarul nr. 41.599/3/AS/2006 al Tribunalului București – Secția a VIII-a conflicte de muncă, asigurări sociale, contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 18 septembrie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

datei de 1 ianuarie 1963 prin instituirea unui tratament egal pentru toate persoanele aflate în această ipoteză. Astfel, art. 161 alin. (3) din Legea nr. 19/2000 prevede acordarea unui punct pentru fiecare lună de stagiul de cotizare realizat atât în perioadele anterioare datei de 1 septembrie 1947, indiferent de nivelul drepturilor salariale înregistrate în carnetul de muncă sau dovedite, ori pentru care în carnetul de muncă nu sunt înregistrate drepturile salariale, cât și în perioadele cuprinse între data de 1 septembrie 1947 și data de 31 decembrie 1962 și pentru care în carnetul de muncă nu sunt înregistrate drepturile salariale și nici nu sunt dovedite. Mai mult, venind în sprijinul celor care, prin valorificarea drepturilor salariale din actele doveditoare, au obținut un număr de puncte mai mic decât cel al persoanelor care nu au putut dovedi drepturile salariale obținute, legea acordă de asemenea un punct pentru fiecare lună de stagiul de cotizare realizat în perioadele cuprinse între data de 1 septembrie 1947 și data de 31 decembrie 1962. În sfârșit, pentru a proteja drepturile câștigate deja de titularii dreptului de pensie, art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 19/2007 prevede că „În cazul în care, pentru situațiile prevăzute la alin. (1), din aplicarea prevederilor prezentei ordonanțe de urgență rezultă un punctaj mediu anual mai mic decât cel convenit sau aflat în plată, se păstrează punctajul mediu anual, respectiv cuantumul avantajos.”

Prin urmare, Curtea reține că autorul excepției, care nu poate dovedi drepturile salariale realizate în perioada cuprinsă între 2 martie 1955 și 16 septembrie 1957, nu se află, potrivit legii, într-o situație diferită față de celelalte persoane care, pentru aceeași perioadă, nu pot face dovada salariilor obținute, astfel că nu se poate reține încălcarea dispozițiilor art. 16 alin. (1) din Constituție.

În ceea ce privește critica adusă soluției pe care legea a adoptat-o sub aspectul veniturilor salariale ce se iau în calcul la stabilirea stagiului de cotizare, respectiv al punctajului ce se acordă pentru fiecare lună de cotizare, potrivit noii reglementări instituite de art. 161 alin. (3) din Legea nr. 19/2000, Curtea constată că acest aspect ține de opțiunea liberă a legiuitorului, în baza prevederilor art. 47 alin. (2) din Constituție, potrivit cărora dreptul la pensie, ca și la alte forme de asigurări și de asistență socială se exercită în condițiile prevăzute de lege.

În sfârșit, Curtea observă că soluția legislativă criticată, ce reglementează drepturi de asigurări sociale, nu are nicio legătură cu dispozițiile art. 41 alin. (4) din Constituție, care se referă la egalitatea între bărbați și femei în ceea ce privește remunerarea muncii și care are în vedere înlăturarea discriminărilor pe criteriul sexului în raporturile specifice dreptului muncii.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 770

din 18 septembrie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21
din Legea nr. 164/2001 privind pensiile militare de stat

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 din Legea nr. 164/2001 privind pensiile militare de stat, excepție ridicată de Ștefan Ghica în Dosarul nr. 11.622/3/2007 al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale.

La apelul nominal se prezintă consilier juridic Gabriela Păunescu pentru partea Ministerul Apărării, lipsind autorul excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Apărării solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care arată că în speță se ridică, de fapt, probleme de aplicare a textului de lege criticat, iar nu aspecte de constituționalitate. De asemenea, arată că prin noile modificări ce au fost aduse Legii nr. 164/2001 au fost introduse noi dispoziții ce înlătură critica de neconstituționalitate, eliminând diferențele de tratament juridic invocate de autorul excepției.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, arătând că în speță autorul excepției critică modul de aplicare a art. 21 din Legea nr. 164/2001, aspect ce nu este de competența instanței de contencios constituțional.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 5 iunie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 11.622/3/2007, **Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 din Legea nr. 164/2001 privind pensiile militare de stat.** Excepția a fost ridicată de Ștefan Ghica cu prilejul soluționării contestației formulate împotriva deciziei de pensionare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că art. 21 din Legea nr. 164/2001 este incomplet și imprecis redactat, astfel că dă loc unor interpretări arbitrare și neunitare, ce creează discriminări între diferitele persoane cărora le este aplicabil. În acest sens, arată că, pentru cadrele militare care au fost trecute în rezervă cu mai mult de 6 luni față de data pensionării, textul de lege nu precizează cum se face actualizarea soldei lunare brute folosite pentru stabilirea pensiei militare de stat.

Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată, textul de lege criticat nefiind contrar dispozițiilor constituționale invocate de autorul excepției. Mai mult, arată că din motivarea excepției de neconstituționalitate rezultă că autorul acesteia este nemulțumit de modul de redactare a textului de lege și privește modul de aplicare a

legii, aspecte ce nu pot fi soluționate de instanța de contencios constituțional.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatul Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată. În acest sens, arată că prevederile art. 48 din Legea nr. 164/2001 conțin reglementări de natură să asigure protecția drepturilor de pensie ale cadrelor militare trecute în rezervă.

Avocatul Poporului consideră că textul de lege criticat este constituțional, iar în speță nu se ridică probleme de constituționalitate, ci de aplicare a legii, aspecte ce revin competenței instanței judecătorești.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au transmis punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Potrivit încheierii de sesizare, obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 21 din Legea nr. 164/2001, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 748 din 14 octombrie 2002. Curtea constată că, ulterior sesizării sale, prin art. I pct. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 444 din 29 iunie 2007, textul de lege criticat a fost completat cu două noi alineate, astfel că, în prezent art. 21 din Legea nr. 164/2001 are următoarea redactare:

— „Art. 21. — (1) Baza de calcul folosită pentru stabilirea pensiei militare de stat este solda lunară brută avută în ultima lună de activitate, care include solda de grad corespunzătoare la data trecerii în rezervă.

(2) În cazul în care au avut loc modificări ale soldelor de funcție în ultimele 6 luni de activitate, baza de calcul o constituie media soldelor lunare brute din această perioadă, mai puțin solda de grad. La media obținută se adaugă solda de grad prevăzută la alin. (1).

(3) În cazul în care modificările prevăzute la alin. (2) au fost determinate ca urmare a modificărilor actelor normative incidente, se aplică prevederile alin. (1).

(4) Pentru cadrele militare pensionate în condițiile art. 15 și art. 31 alin. (2), baza de calcul folosită pentru stabilirea pensiei militare de stat este cea prevăzută la alin. (1), actualizată la data deschiderii dreptului la pensie.”

În opinia autorului excepției, prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor art. 16 alin. (1) din Constituție ce se referă la egalitatea în drepturi a cetățenilor.

Analizând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autorul excepției este nemulțumit de faptul că art. 21 din Legea nr. 164/2001, în redactarea pe care acest text de lege o avea la data sesizării Curții, nu preciza și pentru situația cadrelor militare care fuseseră trecute în rezervă cu mai mult de 6 luni față de data pensionării modul în care urma să se actualizeze solda lunară brută ce constituia baza de calcul folosită pentru stabilirea pensiei militare de stat, astfel că aplicarea acestui text era neunitară și crea inegalități între persoane aflate în aceeași situație.

Curtea constată că, prin completările aduse art. 21 din Legea nr. 164/2001 prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2007, a fost reglementată expres situația cadrelor militare care la data trecerii în rezervă nu îndeplinesc condițiile de acordare a unei pensii, dar au o vechime în serviciul militar de

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

cel puțin 15 ani pentru bărbați și 10 ani pentru femei, precum și situația persoanelor care nu mai au calitatea de cadru militar și și-au pierdut capacitatea de muncă din cauza unor accidente sau unor boli care nu au legătură cu îndeplinirea serviciului militar, dar îndeplinesc cel puțin jumătate din condițiile de vechime în serviciu, în raport cu vârsta, prevăzute de lege, stabilind că, pentru aceștia, baza de calcul folosită pentru stabilirea pensiei militare de stat este solda lunară brută, actualizată la data deschiderii dreptului la pensie.

Curtea apreciază că noua redactare a art. 21 din Legea nr. 164/2001 a înlăturat temeiurile pentru care autorul excepției a formulat critica de neconstituționalitate, astfel încât excepția urmează să fie respinsă ca devenită inadmisibilă.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 din Legea nr. 164/2001 privind pensiile militare de stat, excepție ridicată de Ștefan Ghica în Dosarul nr. 11.622/3/2007 al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 18 septembrie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 771

din 18 septembrie 2007

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 38 alin. (1) lit. b)
din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 38 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, excepție ridicată de Dumitru Holban în Dosarul nr. 9.936/3/2007 al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale.

La apelul nominal se prezintă personal autorul excepției, lipsind partea Casa de Pensii a Municipiului București, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Autorul excepției solicită admiterea acesteia, sens în care arată că textul de lege criticat este neconstituțional, întrucât nu prevede ca perioadă asimilată stagiului de cotizare și perioada cursurilor universitare fără frecvență, ceea ce îi situează într-o poziție defavorizată pe cei care au absolvit astfel de cursuri în raport cu cei care au absolvit cursuri universitare la zi.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, arătând că persoanele care au absolvit cursuri universitare la zi se află într-o situație obiectiv diferită față de cei care au urmat cursurile fără frecvență, deoarece aceștia din urmă au fost, de regulă, încadrați în muncă pe perioada studiilor.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 5 iunie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 9.936/3/2007, **Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a**

dispozițiilor art. 38 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale. Excepția a fost ridicată de Dumitru Holban cu prilejul soluționării contestației formulate împotriva deciziei de pensionare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că textul de lege criticat, prevăzând asimilarea stagiului de cotizare a perioadei necontributive în care titularul dreptului la pensie a urmat cursurile de zi ale învățământului superior, instituie o discriminare în defavoarea celor care au absolvit învățământul superior la seral sau fără frecvență. Consideră că toți absolvenții învățământului superior, indiferent de forma acestuia, se află în aceeași situație și ar trebui să beneficieze de aceleași drepturi.

Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată, deoarece tratamentul juridic diferențiat este justificat de situațiile distincte care îl generează. Mai observă că autorul excepției critică textul de lege pentru omisiunile din cuprinsul său, iar Curtea Constituțională, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, nu poate modifica sau completa prevederea supusă controlului.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatul Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă. Astfel, arată că autorul excepției solicită, de fapt, o completare a textului de lege criticat, aspect ce nu poate fi soluționat de Curtea Constituțională.

Avocatul Poporului consideră că art. 38 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 19/2000 este constituțional, iar, în speță, autorul excepției solicită completarea acestui text de lege, aspect care, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, nu este de competența Curții Constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au transmis punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 38 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, excepție ridicată de Dumitru Holban în Dosarul nr. 9.936/3/2007 al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 18 septembrie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

procurorului, dispozițiile de lege criticate, prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 38 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 140 din 1 aprilie 2000, modificate prin articolul unic pct. 10 din Legea nr. 338/2002 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 49/2001 pentru modificarea și completarea Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 446 din 25 iunie 2002.

Textul de lege criticat are următoarea redactare:

Art. 38 alin. (1) lit. b): „(1) În sistemul public se asimilează stagiului de cotizare și perioadele necontributive, denumite în continuare perioade asimilate, în care asiguratul:[...]

b) a urmat cursurile de zi ale învățământului universitar, organizat potrivit legii, pe durata normală a studiilor respective, cu condiția absolvirii acestora.”

În opinia autorului excepției, prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor art. 16 alin. (1) din Constituție, ce se referă la egalitatea în drepturi a cetățenilor.

Analizând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că legiuitorul a optat pentru asimilarea stagiului de cotizare numai a perioadei studiilor universitare la cursurile de zi, luând în considerare faptul că cei care au absolvit alte forme ale învățământului superior au avut posibilitatea să se încadreze în muncă și să realizeze stagiul de cotizare și în perioada studiilor. Astfel, este evident că cele două categorii de persoane se află în situații obiectiv diferite, față de care instituirea tratamentului juridic diferențiat nu reprezintă nici privilegii și nici discriminări.

De altfel, Curtea observă că autorul excepției solicită în mod expres modificarea art. 38 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 19/2000 „în sensul includerii tuturor formelor de învățământ sau să se anuleze mențiunea « de zi », pentru ca legea să fie interpretată că toți absolvenții de studii superioare beneficiază de perioada asimilată”. Această solicitare, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, excedează competenței Curții Constituționale, excepția de neconstituționalitate fiind inadmisibilă pentru acest motiv.

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 821

din 2 octombrie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (1) și art. 6 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 99/2000 privind comercializarea produselor și serviciilor de piață

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (1) și art. 6 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 99/2000 privind comercializarea produselor și serviciilor de piață, excepție ridicată de Societatea Comercială „Maru” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 18.549/299/CV/2006 al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă, asigurări sociale, contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public. Acesta pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, textele de lege criticate necontravenind dispozițiilor din Legea fundamentală invocate de autorul excepției.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 22 februarie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 18.549/299/CV/2006, **Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă, asigurări sociale, contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (1) și art. 6 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 99/2000 privind comercializarea produselor și serviciilor de piață**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Maru” — S.R.L. din București într-o cauză civilă având ca obiect soluționarea unui recurs declarat împotriva sentinței prin care a fost respinsă plângerea formulată împotriva unui proces-verbal de constatare și sancționare a unei contravenții.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia susține că textele de lege criticate încalcă principiul constituțional al libertății comerțului, întrucât lasă la libera alegere a administrațiilor locale stabilirea condițiilor de exercitare a comerțului în piețe, fără să indice și limitele în care pot fi impuse aceste condiții. Mai arată că, în opinia sa, se încalcă prevederile art. 16 din Constituție, deoarece condițiile de autorizare sunt impuse de autoritățile locale în mod neunitar, existând posibilitatea ca în anumite unități administrativ-teritoriale să existe reguli mai permissive, iar în altele mai stricte,

ceea ce ar conduce la o discriminare a comercianților pe criterii regionale.

Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă, asigurări sociale, contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată. Precizează că dispozițiile art. 16 din Constituție sunt aplicabile persoanelor juridice numai dacă tratamentul juridic diferențiat la care acestea sunt supuse s-ar răsfrânge asupra cetățenilor, implicând inegalitatea acestora în fața legii și a autorităților publice, în speță nefiind cazul. Consideră că instituirea unor condiții de exercitare a comerțului în zone publice nu este contrară principiilor economiei de piață, ci, dimpotrivă, asigură utilizarea eficientă și protejarea zonelor publice.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Precizează că, potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, principiul egalității nu înseamnă uniformitate, „instituirea unor regimuri juridice diferite în situații care impun rezolvări diferite neputând fi considerată o încălcare a acestui principiu”. În plus, condiția obținerii acordului autorităților administrației publice locale în vederea desfășurării activităților comerciale în zonele publice corespunde principiului autonomiei locale prevăzut de art. 120 alin. (1) din Constituție.

Avocatul Poporului apreciază că textele de lege criticate nu nesocotesc nici principiul constituțional al egalității și nici dispozițiile din Legea fundamentală referitoare la economia de piață, ci asigură crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție și protejarea intereselor naționale în activitatea economică, financiară și valutară.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 5 alin. (1) și art. 6 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 99/2000 privind comercializarea produselor și

serviciilor de piață, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 603 din 31 august 2007, care au următorul cuprins:

— Art. 5 alin. (1): „*Orice exercițiu comercial se desfășoară numai de către comercianți autorizați în condițiile legii.*”;

— Art. 6 alin. (2): „*Exercitarea activității de comercializare în zone publice este supusă acordului autorităților administrațiilor publice locale sau ale sectoarelor municipiului București, după caz, cu respectarea regulamentelor proprii ale acestora și a planurilor de urbanism.*”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, textele de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 16 — „*Egalitatea în drepturi*”, în special ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice fără privilegii și fără discriminări, și celor ale art. 135 alin. (2) lit. a) teza întâi, potrivit căreia statul trebuie să asigure libertatea comerțului (deși în motivarea scrisă a excepției face referire la art. 135 în ansamblul său).

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată următoarele:

Reglementarea cuprinsă în art. 5 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 99/2000, potrivit căreia „*orice exercițiu comercial se desfășoară numai de către comercianți autorizați în condițiile legii*”, nu reprezintă o încălcare a principiului constituțional privind egalitatea în drepturi a cetățenilor în fața legii și a autorităților publice și a obligației statului de a asigura libertatea comerțului. Necesitatea autorizării se impune tuturor comercianților, persoane fizice sau juridice, care desfășoară activități în sectorul comercial sau al serviciilor de piață, în condițiile legii, fără niciun fel de discriminare. Conform normelor metodologice de aplicare a ordonanței în discuție (aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 333/2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 235 din 7 aprilie 2003), persoanele juridice, respectiv societățile comerciale, regiile autonome și organizațiile cooperatiste, se autorizează în conformitate cu prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 76/2001 privind simplificarea unor formalități administrative pentru înregistrarea și autorizarea funcționării comercianților, iar persoanele fizice și asociațiile familiale se autorizează în conformitate cu prevederile Legii nr. 507/2002 privind organizarea și desfășurarea unor activități economice de către

persoane fizice și ale Hotărârii Guvernului nr. 58/2003 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 507/2002 privind organizarea și desfășurarea unor activități economice de către persoane fizice.

Obligația obținerii unei asemenea autorizații nu contravine libertății comerțului, ci ea se impune în scopul disciplinării, al ordonării activității comerciale într-un cadru care să asigure caracterul loial al sistemului concurențial și protecția consumatorului.

Cea de-a doua critică de neconstituționalitate vizează o altă condiție care trebuie îndeplinită în vederea exercitării activității de comercializare în zone publice, și anume cea cuprinsă în art. 6 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 99/2000. Aceasta se referă la necesitatea obținerii acordului autorităților administrațiilor publice locale, inclusiv ale sectoarelor municipiului București, după caz.

Curtea constată că nu există contrarietate între aceste prevederi de lege și textele constituționale invocate de autorul excepției ca fiind încălcate. În jurisprudența sa constantă, instanța de contencios constituțional a statuat că principiul egalității „nu exclude, ci, dimpotrivă, presupune soluții diferite pentru situații diferite” (Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994). Or, prin ipoteză, condițiile de exercitare a activităților comerciale variază de la o zonă la alta, în funcție de o multitudine de factori diverși ca, de pildă, factori geografici, sociali sau economici. De altfel, în art. 7 din ordonanță sunt enumerate cazurile în care acordul cerut de textul criticat nu se eliberează. Este vorba despre situațiile în care, prin exercitarea activității de comercializare în zone publice, se contravine planului general de dezvoltare urbană și criteriilor generale privind determinarea zonelor și locurilor de vânzare din localități, despre cazurile în care se aduc prejudicii spațiilor aflate în incinta sau în apropierea unor clădiri de valoare arhitectonică deosebită ori cu valoare de patrimoniu, precum și de situațiile în care exercițiul comercial se face în spații improvizate.

În plus, Curtea observă că eliberarea acordului la care se referă art. 6 alin. (2) din ordonanță se circumscrie principiului constituțional al autonomiei locale.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (1) și art. 6 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 99/2000 privind comercializarea produselor și serviciilor de piață, excepție ridicată de Societatea Comercială „Maru” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 18.549/299/CV/2006 al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă, asigurări sociale, contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 2 octombrie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 848

din 9 octombrie 2007

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 alin. (1)
din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, excepție ridicată de Guo Xiaodong în Dosarul nr. 8914/2/2006 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se prezintă autorul excepției personal, lipsind partea Oficiul Român pentru Imigrări, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul autorului excepției, care depune note scrise prin care solicită admiterea acesteia.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, apreciind că textul de lege criticat nu încalcă prevederile din Constituție sau din documentele internaționale invocate de autorul excepției.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 22 februarie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 8.914/2/2006, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România**, excepție ridicată de Guo Xiaodong într-o cauză de contencios administrativ având ca obiect anularea dispoziției de părăsire a teritoriului României emise de Autoritatea pentru străini (actualul Oficiu Român pentru Imigrări).

În **motivarea excepției de neconstituționalitate**, autorul acesteia susține, în esență, că textul de lege criticat „limitează excesiv și discriminatoriu” dreptul de proprietate al străinilor care se află în România în scop de desfășurare a unor activități comerciale. În acest sens, precizează că, prin refuzul de prelungire a dreptului de ședere în România, este expus riscului de a pierde investiția pe care a făcut-o pe teritoriul României. De asemenea, arată că un asemenea amestec al autorității în exercitarea dreptului de proprietate intervine numai în cazul străinilor, nu și în cazul propriilor cetățeni, motiv pentru care susține că se instituie un regim discriminatoriu, contrar prevederilor Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. În plus, critică și lipsa de precizie și claritate a dispozițiilor art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal apreciază că „excepția de neconstituționalitate este întemeiată, neavând legătură cu textul constituțional invocat al art. 44 alin. (2) din Constituția României care garantează proprietatea privată”.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, întrucât textul constituțional invocat în susținerea criticii nu are legătură cu prevederile art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002, iar situația de fapt prezentată este de competența exclusivă a instanței de judecată.

Avocatul Poporului consideră că textul de lege criticat nu conține norme contrare principiului egalei garantări și ocrotiri a proprietății private de către lege, indiferent de titular. Totodată, apreciază că acesta se aplică uniform tuturor subiectelor de drept aflate în ipoteza normei juridice, fără privilegii și fără discriminări pe criterii arbitrării.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse de autorul excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 201 din 8 martie 2004, care are următorul cuprins: „*Străinii aflați temporar în mod legal în România pot rămâne pe teritoriul statului român numai până la data la care încetează dreptul de ședere stabilit prin viză sau, după caz, prin permisul de ședere.*”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, textul de lege criticat contravine prevederilor art. 44 alin. (2) din Constituție și celor ale art. 1 paragraful 1 din primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la garantarea proprietății private, precum și celor ale art. 14 din aceeași convenție, privind interzicerea discriminării, coroborate cu cele ale art. 1 paragraful 1, privind interzicerea generală a discriminării, din Protocolul nr. 12 adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea observă că dispozițiile art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 limitează în timp dreptul acelor străini,

care se află în România, temporar și în mod legal, de a rămâne pe teritoriul statului român „numai până la data la care încetează dreptul de ședere stabilit prin viză sau, după caz, prin permisul de ședere”. Această condiție este pe deplin justificată de rațiuni de control al fenomenului migraționist, prin impunerea respectării anumitor obligații de către străinii care au dobândit dreptul de ședere temporară pe teritoriul României. Aceste dispoziții trebuie privite prin prisma prevederilor art. 1 alin. (5) din Constituție, potrivit căruia, „În România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie”, text constituțional care se aplică nu numai cetățenilor României, ci și străinilor și apatrizilor. Din această perspectivă, textul de lege criticat trebuie interpretat prin coroborare cu prevederile art. 4 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002, potrivit căreia „Străinii aflați pe teritoriul României sunt obligați să respecte scopul pentru care li s-a acordat dreptul de a intra și, după caz, de a rămâne pe teritoriul României, să nu rămână pe teritoriul României peste perioada pentru care li s-a aprobat șederea, precum și să depună toate diligențele necesare pentru a ieși din România până la expirarea acestei perioade”.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, excepție ridicată de Guo Xiaodong în Dosarul nr. 8.914/2/2006 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 9 octombrie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 851

din 9 octombrie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 58 alin. (1) lit. e) și ale art. 59 alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2005 privind transporturile rutiere

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor „art. 58 alin. (1) lit. e) și ale art. 59 alin. (1)” din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2005 privind transporturile rutiere, excepție ridicată de Societatea Comercială

Curtea constată că autorul excepției nu formulează o critică de neconstituționalitate pertinentă, întemeindu-și motivarea pe dispoziții din Constituție și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale lipsite de orice legătură cu obiectul de reglementare al textului de lege supus controlului de constituționalitate. Astfel, pretinsa încălcare a dispozițiilor din Legea fundamentală și din convenția amintită referitoare la protecția proprietății private nu poate fi reținută, întrucât invocarea acestora nu are relevanță în soluționarea excepției de neconstituționalitate, aceste texte constituționale nefiind incidente în cauză.

Nici critica prin raportare la acele dispoziții privind interzicerea discriminării prevăzute în Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și în Protocolul nr. 12 la Convenție nu este întemeiată, întrucât, prin ipoteză, textul se adresează exclusiv străinilor, nicidecum cetățenilor români, astfel încât nu se poate susține existența unei discriminări între aceste două categorii de persoane.

„Bana-N” — S.R.L. din Lugoj în Dosarul nr. 5.052/208/C/2006 al Judecătoriei Caransebeș.

La apelul nominal răspunde partea Autoritatea Rutieră Română, prin consilier juridic Daniela Cefalan, cu delegație depusă la dosar, lipsind autorul excepției, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul părții prezente, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, invocând, în acest sens, jurisprudența Curții Constituționale în materie, de exemplu Decizia nr. 191/2007.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, deoarece textele de lege criticate nu contravin normelor constituționale invocate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin **Încheierea din 8 martie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 5.052/208/C/2006, Judecătoria Caransebeș a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor „art. 58 alin. (1) lit. e) și ale art. 59 alin. (1)” din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2005 privind transporturile rutiere.** Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Bana-N” S.R.L. din Lugoj într-o cauză având ca obiect soluționarea unei plângeri contravenționale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că dispozițiile legale criticate reglementează răspunderea contravențională a persoanei juridice angajatoare — în speță, operator de transport — pentru fapta săvârșită de persoanele fizice angajate — conducătorii auto —, fără o cercetare prealabilă pentru stabilirea vinovăției în acest sens, încălcându-se, astfel, principiul specific materiei penale și contravenționale potrivit căruia răspunderea contravențională este personală. Ca atare, excluderea de către legiuitor din sfera subiecților răspunderii contravenționale a persoanelor fizice — conducători auto — care nu sunt operatori de transport în sensul legii, ci simpli salariați, contravine principiilor fundamentale ale egalității, nediscriminării, dreptului la un proces echitabil și al garantării proprietății private, indiferent de titular.

Judecătoria Caransebeș apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece textele de lege criticate nu încalcă prevederile constituționale și convenționale invocate. Astfel, se arată că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2005 reprezintă o reglementare derogatorie de la dreptul comun în materie — Codul rutier — și, în mod firesc, se referă în exclusivitate la drepturile și obligațiile operatorilor de transport rutier. Totodată, în urma constatărilor din practică, prin Legea nr. 102/2006 a fost introdusă și răspunderea contravențională a persoanelor fizice conducători auto pentru anumite fapte, fiind eliminată astfel acea discriminare menționată de autorul excepției. Cât privește obligația prevăzută de art. 58 alin. (1) lit. e) din ordonanță, referitoare la documentația necesară pentru efectuarea transportului rutier de marfă, aceasta revine, în exclusivitate, operatorului de transport rutier, care, în mod firesc, trebuie să se asigure de îndeplinirea acestei cerințe legale înainte de plecarea în cursă.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Invocând jurisprudența recentă în materie a Curții Constituționale, respectiv Decizia nr. 191/2007, se arată că soluția normativă reglementată de art. 58 alin. (1) lit. e) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2005 se justifică prin raportul de prepușenie existent între operatorul auto și angajatul acestuia, conducătorul auto, astfel că aceasta nu poate fi considerată contrară protecției constituționale a dreptului de proprietate, garantat potrivit art. 44 din Legea fundamentală. În plus, menționează că principiul egalității, invocat de autorul excepției, nu privește egalitatea de tratament juridic între întreprinderile/operatorii de transport și persoanele fizice, angajați ai acestora. Ca atare, nu poate fi reținută nici critica de neconstituționalitate față de prevederile art. 4 alin. (2) și art. 16 alin. (1) și (2) din Constituție și ale art. 1 din Protocolul nr. 12 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Textele de lege atacate nu contravin nici art. 21 din Legea fundamentală, referitor la accesul liber la justiție, iar critica autorului excepției față de prevederile art. 6 din Declarația Universală a Drepturilor Omului nu are incidență în cauză.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile „art. 58 lit. e) și ale art. 59 alin. (1)” din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2005 sunt constituționale. Textele de lege criticate

reflectă dreptul constituțional al legiuitorului de a aprecia cu privire la modalitatea de reglementare a condițiilor în care anumite fapte să fie sancționate contravențional, precum și la stabilirea sancțiunilor aplicabile, fără să instituie discriminări pe considerente arbitrare. Soluția legislativă atacată se justifică prin raportul de prepușenie existent între operatorul auto și angajatul acestuia, conducătorul auto, sancțiunile prevăzute de art. 59 alin. (1) fiind consecința firească a nerespectării obligațiilor legale specifice activității de transport rutier, criticate de autorul excepției. Ca atare, nu poate fi reținută încălcarea art. 44 alin. (2) teza întâi din Constituție privind garantarea dreptului de proprietate, iar celelalte dispoziții din documentele internaționale invocate nu au incidență în cauza de față.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului și dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit încheierii de sesizare, prevederile „art. 58 alin. (1) lit. e) și ale art. 59 alin. (1)” din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2005 privind transporturile rutiere, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 655 din 22 iulie 2005, modificate prin art. I pct. 67 și 68 din Legea nr. 102/2006 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 109/2005 privind transporturile rutiere, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 398 din 9 mai 2006. În realitate, așa cum reține și instanța în considerentele încheierii, autorul excepției de neconstituționalitate vizează dispozițiile art. 58 alin. (1) lit. e) și ale art. 59 alin. (1) lit. a) din ordonanța de urgență menționată, texte ce au următorul cuprins:

— Art. 58 alin. (1) lit. e): „*Constituie contravenții următoarele fapte: (...)*

e) efectuarea transportului rutier de mărfuri fără existența la bordul vehiculului a documentului de transport sau a copiei conforme a licenței de transport ori a copiei conforme a certificatului de transport în cont propriu, după caz.”

— Art. 59 alin. (1) lit. a): „*(1) Se sancționează cu amendă aplicată întreprinderilor sau operatorilor de transport rutier români sau străini, după caz:*

a) de la 1.000 lei (RON) la 1.500 lei (RON), faptele prevăzute la art. 58 lit. a), b), e), f), h) și i).”

În opinia autorului excepției, aceste texte legale contravin prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1) referitoare la egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări, ale art. 21 consacrat accesului liber la justiție și ale art. 44 alin. (2) teza întâi privind garantarea și ocrotirea proprietății private în mod egal de lege, indiferent de titular. De asemenea, raportat la art. 20 din Constituție, cu privire la tratatele internaționale privind drepturile omului, autorul excepției invocă și prevederile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la dreptul la un proces echitabil, ale art. 1 din Protocolul nr. 12 la Convenție, privind interzicerea generală a discriminării, precum și ale art. 7 (și nu ale art. 6, cum eronat indică autorul excepției) din Declarația Universală a Drepturilor Omului, care consacră dreptul fiecărei persoane la egalitate în fața legii.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea Constituțională constată că dispozițiile art. 59 alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2005 privind transporturile rutiere au mai fost supuse controlului de constituționalitate, prin raportare la prevederile art. 16 alin. (1) și (2), art. 24, 44 și 45 din Legea fundamentală și cu o motivare ce vizează aceleași aspecte criticate și în prezenta cauză. Astfel, prin Decizia nr. 191 din 13 martie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 236 din 5 aprilie 2007, Curtea a respins excepția de neconstituționalitate ca neîntemeiată, arătând, în esență, că, în virtutea raportului de prepușenie dintre operatorul de transport rutier și conducătorul auto, comitentul are posibilitatea și obligația de a impune conducătorului auto respectarea obligațiilor impuse de reglementările care constituie cadrul general pentru organizarea, efectuarea și asigurarea desfășurării transporturilor rutiere, activitate pentru care a fost autorizat. Ca urmare, sancțiunea contravențională prevăzută de lege apare justificată și nu poate fi considerată a fi de natură să încalce protecția constituțională a dreptului de proprietate și nici libertatea economică, fiind consecința legală a încălcării

dispozițiilor cuprinse în actul normativ la care se referă critica de neconstituționalitate.

Cele statuate de Curte prin decizia amintită își mențin valabilitatea și în prezenta cauză, în lipsa unor elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței în materie a instanței de contencios constituțional.

În plus, în această cauză, autorul excepției invocă prevederile art. 21 din Constituție și ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, cu privire la accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil.

Or, textele de lege criticate reglementează una dintre faptele care constituie contravenții în materia transportului rutier, respectiv sancțiunea corespunzătoare săvârșirii acestei contravenții, și nu conțin prevederi de natură a conduce la încălcarea principiului liberului acces la justiție sau a dreptului la un proces echitabil. Așa fiind, Curtea Constituțională constată că, și sub acest aspect, critica de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 58 alin. (1) lit. e) și ale art. 59 alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2005 privind transporturile rutiere, excepție ridicată de Societatea Comercială „Bana-N” — S.R.L. din Lugoj în Dosarul nr. 5.052/208/C/2006 al Judecătoriei Caransebeș.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 9 octombrie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Claudia-Margareta Krupenschi

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 888

din 16 octombrie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 12 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Ministerul Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, referindu-se și la jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 25 aprilie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 1.837/271/2007, **Judecătoria Oradea a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 12 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție**, excepție invocată de Ioan Seracin în dosarul menționat.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că textul de lege ce face obiectul excepției este

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 12 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, excepție invocată de Ioan Seracin în Dosarul nr. 1.837/271/2007 al Judecătoriei Oradea.

neconstituțional, deoarece trimite în mod generic la „efectuarea de operațiuni financiare ca acte de comerț incompatibile cu funcția, atribuția sau însărcinarea pe care o îndeplinește o persoană”, fără a individualiza în mod concret „aceste situații de incompatibilitate, natura lor juridică, morală, socială sau de altă natură, conținutul concret sau sediul de reglementare”. De asemenea, în opinia autorului excepției, art. 12 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 78/2000 nu îndeplinește condițiile privind caracterul previzibil și accesibil al legii. Se arată că „atât timp cât latura obiectivă a infracțiunii incriminate prin textul arătat [...] trimite absolut generic la situații de incompatibilitate, în niciun caz el nu îndeplinește cele două cerințe ce sunt de esența unei legi de incriminare și care pot susține principiul legalității incriminării și al pedepsei.”

Judecătoria Oradea apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece textul de lege criticat nu încalcă dispozițiile constituționale invocate.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, arătând că art. 12 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 78/2000 stabilește toate elementele constitutive ale infracțiunii la care face referire, astfel că nu se poate reține contrarietatea acestuia cu dispozițiile din Constituție și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale invocate.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, referindu-se și la jurisprudența Curții Constituționale în materie.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 12 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, excepție invocată de Ioan Seracin în Dosarul nr. 1.837/271/2007 al Judecătoria Oradea.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 16 octombrie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 12 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 219 din 18 mai 2000, cu modificările și completările ulterioare, având următorul cuprins:

— art. 12 alin. (1) lit. a): „*Sunt pedepsite cu închisoarea de la 1 la 5 ani următoarele fapte, dacă sunt săvârșite în scopul obținerii pentru sine sau pentru altul de bani, bunuri ori alte foloase necuvenite:*

a) *efectuarea de operațiuni financiare, ca acte de comerț, incompatibile cu funcția, atribuția sau însărcinarea pe care o îndeplinește o persoană ori încheierea de tranzacții financiare, utilizând informațiile obținute în virtutea funcției, atribuției sau însărcinării sale*”.

În susținerea excepției se invocă încălcarea art. 23 alin. (12) din Constituție, potrivit căruia „*Nicio pedeapsă nu poate fi stabilită sau aplicată decât în condițiile și în temeiul legii*”, și a art. 7 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale — *Nicio pedeapsă fără lege*, coroborat cu art. 11 și art. 20 din Constituție.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată că s-a mai pronunțat în jurisprudența sa asupra constituționalității dispozițiilor art. 12 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 78/2000, în raport de aceleași dispoziții din Legea fundamentală și față de critici similare. Astfel, de exemplu, prin Decizia nr. 524 din 27 iunie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 764 din 7 septembrie 2006, Curtea a reținut că art. 12 lit. a) din Legea nr. 78/2000 stabilește toate elementele constitutive ale infracțiunii comise, astfel că nu poate reține contrarietatea acestui text de lege față de dispozițiile din Constituție și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale mai sus enunțate.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția de respingere a excepției de neconstituționalitate pronunțată de Curte cu acel prilej, precum și considerentele care au fundamentat-o sunt valabile și în prezenta cauză.

Magistrat-asistent,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 891

din 16 octombrie 2007

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 73 pct. 22 și art. 74
din Ordonanța Guvernului nr. 99/2000 privind comercializarea produselor și serviciilor de piață**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Florentina Geangu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 80 pct. 22 și art. 81 din Ordonanța Guvernului nr. 99/2000 privind comercializarea produselor și serviciilor de piață, excepție ridicată de Societatea Comercială „Metro Cash & Carry” — S.R.L. din Otopeni în dosarele nr. 5.878/118/2006 și nr. 1.025/118/2007 ale Tribunalului Constanța — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal răspunde autorul excepției prin avocat, cu împuternicire avocațială depusă la dosar. Lipsesc celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea Dosarului nr. 1.003 D/2007 la Dosarul nr. 681 D/2007, care a fost primul înregistrat, având în vedere că obiectul excepțiilor de neconstituționalitate este identic.

Reprezentantul autorului excepției nu se opune conexării dosarelor.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea dosarelor.

Reținând identitatea de obiect, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, Curtea dispune conexarea celor două dosare.

Având cuvântul, reprezentantul Societății Comerciale „Metro Cash & Carry” — S.R.L. din Otopeni solicită admiterea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 80 pct. 22 și ale art. 81 din Ordonanța Guvernului nr. 99/2000, reiterând argumentele expuse în fața instanței de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, apreciind că dispozițiile legale criticate nu contravin prevederilor constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin încheierile din 14 martie 2007 și 9 mai 2007, pronunțate în dosarele nr. 5.878/118/2006 și 1.025/118/2007, **Tribunalul Constanța — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 80 pct. 22 și art. 81 din Ordonanța Guvernului nr. 99/2000 privind comercializarea produselor și serviciilor de piață**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Metro Cash & Carry” — S.R.L. din Otopeni.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că textele de lege criticate încalcă prevederile art. 45 și art. 135 din Constituție. În acest sens, se arată că prevederile legale criticate sunt în contradicție cu dispozițiile constituționale menționate, întrucât conțin măsuri excesive „ce duc până la închiderea unor structuri de vânzare gen hypermarket sau

magazine cash & carry numai pentru că în aceeași structură de vânzare s-ar exercita două feluri de comerț distincte” (organele de control fiscal, prin aplicarea sancțiunilor contravenționale conform prevederilor criticate, au considerat că în aceeași structură se exercită comerțul de gros și comerțul cu amănuntul către persoane fizice menționate în legitimațiile de acces). Se susține, totodată, că „în absența” textelor criticate, „interesele naționale ale României nu ar fi afectate, ci, dimpotrivă, principiul libertății comerțului și-ar găsi o formă de exprimare plenară, iar statul ar încasa în plus taxe la care acum renunță cu ușurință prin închiderea unor astfel de magazine, împrejurare de natură să îi afecteze în primul rând pe consumatori”.

Tribunalul Constanța — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal consideră că excepția nu are un caracter întemeiat, deoarece prevederile criticate nu contravin dispozițiilor constituționale invocate de autorul excepției.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul consideră că dispozițiile legale criticate nu contravin prevederilor constituționale, așa cum a statuat și Curtea Constituțională în jurisprudența sa.

Avocatul Poporului, invocând jurisprudența Curții Constituționale, consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Potrivit încheierilor de sesizare, obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie art. 80 pct. 22 și art. 81 din Ordonanța Guvernului nr. 99/2000 privind comercializarea produselor și serviciilor de piață, astfel cum au fost modificate prin art. I pct. 58 și 59 din Legea nr. 650/2002 pentru aprobarea ordonanței, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 914 din 16 decembrie 2002.

Ulterior sesizării, Ordonanța Guvernului nr. 99/2000 a fost republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 603 din 31 august 2007, textele fiind renumerotate, astfel încât art. 80 pct. 22 a devenit art. 73 pct. 22, iar art. 81 a devenit art. 74, fiind păstrată aceeași soluție legislativă. Pe cale de consecință, Curtea Constituțională urmează să se pronunțe asupra constituționalității art. 73 pct. 22 și art. 74 din Ordonanța Guvernului nr. 99/2000 privind comercializarea produselor și serviciilor de piață.

Textele de lege criticate prevăd:

— art. 73 pct. 22: „*Constituie contravenții, dacă nu au fost săvârșite în astfel de condiții încât, potrivit legii penale, să constituie infracțiuni, și se sancționează după cum urmează: [...]*

22. exercitarea de activități de comerț cu ridicata și comerț cu amănuntul în aceeași structură de vânzare, respectiv suprafață de vânzare, cu amendă de la 2.000 lei la 10.000 lei și cu interzicerea uneia dintre cele două activități.”;

— art. 74: „Sanctiunile prevăzute la art. 73 se pot aplica și persoanelor juridice, caz în care limitele minime și maxime ale amenzilor se dublează”.

Dispozițiile constituționale invocate ca fiind încălcate sunt cele ale art. 45 privind *Libertatea economică* și ale art. 135 privind *Economia*.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată că este neîntemeiată. Aceasta deoarece, potrivit art. 45 din Constituție, „Accesul liber al persoanei la activitatea economică, libera inițiativă și exercitarea acestora în condițiile legii sunt garantate”. În deplină concordanță cu aceste dispoziții constituționale, textul de lege criticat reglementează condițiile de exercitare a unor activități economice, în considerarea scopului Ordonanței Guvernului nr. 99/2000, așa cum acesta este stabilit de art. 1, și anume: „dezvoltarea rețelei de distribuție a produselor și serviciilor de piață, cu respectarea principiilor liberei concurențe, protecției vieții, sănătății, securității și intereselor economice ale consumatorilor, precum și a mediului”. Astfel, definind comerțul cu ridicata ca fiind „activitatea desfășurată de comercianții care cumpără produse în cantități

mari în scopul revânzării acestora în cantități mai mici altor comercianți sau utilizatori profesionali și colectivi”, și comerțul cu amănuntul ca fiind „activitatea desfășurată de comercianții care vând produse, de regulă, direct consumatorilor pentru uzul personal al acestora”, legiuitorul a prevăzut sancțiuni pentru exercitarea acestor activități în aceeași structură de vânzare, respectiv suprafață de vânzare, în scopul asigurării unei concurențe loiale.

Așa fiind, contrar susținerilor autorului excepției, prevederile legale criticate dau expresie dispozițiilor constituționale referitoare la libertatea economică. Stabilirea unei contravenții și sancționarea acesteia cu amendă reprezintă o opțiune legitimă a legiuitorului, care, cu referire la prevederile din ordonanța criticată, exprimă preocuparea statului pentru a asigura libertatea comerțului și respectarea principiilor liberei concurențe. De altfel, Curtea Constituțională s-a mai pronunțat în acest sens în jurisprudența sa, de exemplu, prin Decizia nr. 530 din 25 noiembrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1 din 3 ianuarie 2005, în care a statuat că art. 80 pct. 22 din Ordonanța Guvernului nr. 99/2000 este în deplină concordanță cu prevederile art. 135 alin. (2) lit. a) din Constituție, potrivit căroră „Statul trebuie să asigure: a) libertatea comerțului, protecția concurenței loiale, crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție.”

Față de cele arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 73 pct. 22 și art. 74 din Ordonanța Guvernului nr. 99/2000 privind comercializarea produselor și serviciilor de piață, excepție ridicată de Societatea Comercială „Metro Cash & Carry” — S.R.L. din Otopeni în dosarele nr. 5.878/118/2006 și nr. 1.025/118/2007 ale Tribunalului Constanța — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 16 octombrie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 899

din 16 octombrie 2007

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 118 alin. (1)
din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 118 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Pompiliu Bota în Dosarul nr. 456/282/2007 al Judecătoriei Pogoanele.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Ministerul Public arată că, urmare a modificării art. 118 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 prin art. I pct. 57 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 69 din 28 iunie 2007, soluția legislativă criticată de autorul excepției nu

a mai fost preluată. În consecință, pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca devenită inadmisibilă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 7 mai 2007, pronunțată în Dosarul nr. 456/282/2007, **Judecătoria Pogoanele a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 118 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice**, excepție ridicată de Pompiliu Bota în dosarul menționat.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că art. 118 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice este neconstituțional, deoarece nu prevede ca alternativă și posibilitatea depunerii plângerii la instanța de judecată.

Judecătoria Pogoanele consideră că excepția de neconstituționalitate este întemeiată, arătând că prevederile legale criticate încalcă liberul acces la justiție. Se face referire și la Decizia nr. 953 din 19 decembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 53 din 23 ianuarie 2007, prin care Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor și a constatat că prevederile criticate, potrivit cărora „*plângerea însoțită de copia de pe procesul-verbal de constatare a contravenției se depune la organul din care face parte agentul constator, acesta fiind obligat să o primească și să înmâneze depunătorului o dovadă în acest sens*”, sunt neconstituționale, întrucât încalcă principiul liberului acces la justiție.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, arătând că, prin Decizia nr. 347/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 307 din 9 mai 2007, Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 118 alin. (1), (2) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, apreciază că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă.

Avocatul Poporului consideră că, având în vedere Decizia nr. 347/2007 a Curții Constituționale și în raport de prevederile art. 29 alin. (6) din Legea nr. 47/1992, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 118 alin. (1), (2) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice este inadmisibilă. Totodată, apreciază că prevederile art. 118 alin. (3) și (4) din aceeași ordonanță sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

În ceea ce privește obiectul excepției, Curtea constată că, deși a fost sesizată cu excepția de neconstituționalitate a art. 118 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, criticile autorului acesteia vizează numai alin. (1) al articolului menționat. Așa fiind, prin prezenta decizie Curtea urmează să se pronunțe asupra excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 118 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 670 din 3 august 2006, cu modificările și completările ulterioare, text care avea la data sesizării Curții cu excepția de neconstituționalitate invocată în cauză următorul cuprins: „*(1) Împotriva procesului-verbal de constatare a contravențiilor se poate depune plângere, în termen de 15 zile de la comunicare, la serviciul poliției rutiere în a cărui rază de competență a fost constatată fapta.*”

Se susține că dispozițiile criticate sunt contrare prevederilor constituționale ale art. 21 privind accesul liber la justiție.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată că, ulterior sesizării sale prin Încheierea din 7 mai 2007, a fost publicată, în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 307 din 9 mai 2007, Decizia nr. 347 din 3 aprilie 2007. Prin această decizie Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 118 alin. (1), (2) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată, constatând că acestea sunt neconstituționale, întrucât, prin instituirea obligației de depunere a plângerii contravenționale la organul constator, îngreșesc accesul direct la justiție atât timp cât nu prevăd ca alternativă și posibilitatea ca plângerea să poată fi depusă și la instanța de judecată.

Ulterior pronunțării deciziei mai sus menționate, prevederile art. 118 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice au fost modificate prin art. I pct. 57 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 69 din 28 iunie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 443 din 29 iunie 2007, astfel încât, în prezent, alin. (1) al acestui articol are următorul cuprins: „*Împotriva procesului-verbal de constatare a contravențiilor se poate depune plângere, în termen de 15 zile de la comunicare, la judecătoria în a cărei rază de competență a fost constatată fapta.*”

Întrucât, în noua redactare art. 118 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 nu mai păstrează soluția legislativă anterioară, criticată de autorul excepției, ci stabilește expres faptul că plângerea împotriva procesului-verbal de constatare a contravenției se poate depune la judecătoria, criticile de neconstituționalitate formulate în prezenta cauză au rămas fără obiect.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

D E C I D E:

Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 118 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Pompiliu Bota în Dosarul nr. 456/282/2007 al Judecătoriei Pogoanele.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 16 octombrie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

D E C I Z I A Nr. 900

din 16 octombrie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 97 alin. (1) lit. a) și art. 102 alin. (3) lit. e) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 97 alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată, precum și ale art. 89 lit. d) din același act normativ „în forma nemodificată până la 1 decembrie 2006”. Excepția a fost invocată de petentul Dorin Hălga în Dosarul nr. 8/294/2007 al Judecătoriei Săliște.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Ministerul Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, referindu-se și la jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 8 mai 2007, pronunțată în Dosarul nr. 8/294/2007, **Judecătoria Săliște a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 97 alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată, precum și ale art. 89 lit. d) din același act normativ „în forma nemodificată până la 1 decembrie 2006”**. Excepția a fost invocată de petentul Dorin Hălga în dosarul menționat.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că, prin reținerea permisului de conducere anterior

rămânării definitive a procesului-verbal de contravenție, se restrânge dreptul civil de a conduce autoturisme pe drumul public, înainte ca vinovăția conducătorului auto să fie stabilită. Atât timp cât permisul auto a fost reținut, conducătorul auto nu mai poate beneficia de un proces echitabil, se creează o discriminare față de alți cetățeni care comit contravenții mult mai grave și se încalcă principiul statului de drept.

Judecătoria Săliște apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, arătând că textele de lege criticate nu încalcă prevederile constituționale și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale invocate de autorul excepției.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, invocând și jurisprudența Curții Constituționale în materie, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, normele criticate fiind în concordanță cu prevederile constituționale la care face referire autorul excepției.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

În ceea ce privește obiectul excepției de neconstituționalitate, Curtea constată că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 49/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 246 din 20 martie 2006, a fost republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 670 din 3 august 2006. Forma republicată a ordonanței se aplică de la 1 decembrie 2006, așadar de la o dată anterioară sesizării Curții Constituționale prin Încheierea din 8 mai 2007. Soluția legislativă din art. 89 lit. d) al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 „în forma nemodificată până la 1 decembrie 2006” a fost preluată, de principiu, de dispozițiile art. 102 alin. (3) lit. e) din același act normativ, republicat.

De asemenea, ulterior sesizării Curții Constituționale prin aceeași încheierea menționată, prevederile art. 97 alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, republicată, au fost modificate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 69 din 28 iunie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 443 din 29 iunie 2007, păstrându-se însă soluția legislativă criticată de autorul excepției.

Așa fiind, prin prezenta decizie, Curtea Constituțională se va pronunța în legătură cu constituționalitatea dispozițiilor art. 97 alin. (1) lit. a) și ale art. 102 alin. (3) lit. e) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 49/2006, lege publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 246 din 20 martie 2006, ordonanța fiind republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 670 din 3 august 2006, cu modificările și completările ulterioare.

Textele de lege criticate au următorul cuprins:

— Art. 97 alin. (1) lit. a): „(1) *Pe lângă sancțiunile contravenționale, polițistul rutier dispune, în cazurile prevăzute în prezenta ordonanță de urgență, și una dintre următoarele măsuri tehnico-administrative:*

a) reținerea permisului de conducere și/sau a certificatului de înmatriculare ori de înregistrare sau, după caz, a dovezii înlocuitoare a acestora; [...]”

— art. 102 alin. 3 lit. e): „(3) *Constituie contravenție și se sancționează cu amenda prevăzută în clasa a IV-a de sancțiuni și cu aplicarea sancțiunii complementare a suspendării exercitării dreptului de a conduce pentru o perioadă de 90 de zile săvârșirea de către conducătorul de autovehicul sau tramvai a următoarelor fapte:*

[...] e) depășirea cu mai mult de 50 km/h a vitezei maxime admise pe sectorul de drum respectiv și pentru categoria din

care face parte autovehiculul condus, constatată, potrivit legii, cu mijloace tehnice omologate și verificate metrologic.”

Prevederile constituționale invocate în motivarea excepției de neconstituționalitate sunt cele ale art. 1 alin. (3) privind statul de drept, ale art. 16 — *Egalitatea în drepturi* și ale art. 53 — *Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți*. Se invocă totodată prevederile art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată.

Contrar susținerilor autorului excepției, textele de lege criticate nu restrâng drepturi constituționale, ci prevăd, în deplin acord cu principiile care fundamentează statul de drept, sancționarea unor fapte de încălcare a legii care pun în pericol siguranța circulației rutiere, în scopul prevăzut încă din primul articol al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002, respectiv „*asigurarea desfășurării fluente și în siguranță a circulației pe drumurile publice, precum și ocrotirea vieții, integrității corporale și a sănătății persoanelor participante la trafic sau aflate în zona drumului public, protecția drepturilor și intereselor legitime ale persoanelor respective, a proprietății publice și private, cât și a mediului*”.

Textele de lege criticate se aplică tuturor celor aflați în ipoteza normei, nefiind instituită nicio discriminare pe criterii arbitrarie. De asemenea, acestea nu înlătură posibilitatea părților de a beneficia de drepturile și garanțiile procesuale instituite prin lege, în cadrul unui proces public, judecat de o instanță independentă, imparțială și stabilită prin lege, într-un termen rezonabil, reglementarea reținerii permisului de conducere nefiind de natură să aducă în vreun fel atingere acestor garanții procesuale.

De altfel, Curtea s-a mai pronunțat în jurisprudența sa asupra constituționalității art. 97 alin. (1) lit. a) și art. 102 alin. (3) lit. e) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, în raport de critici similare, de exemplu, prin Decizia nr. 210 din 13 martie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României Partea I, nr. 267 din 20 aprilie 2007, și prin Decizia nr. 661 din 4 iulie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 525 din 2 august 2007.

Cele statuate prin deciziile menționate își mențin valabilitatea și în prezenta cauză, întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice schimbarea jurisprudenței Curții în materie.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 97 alin. (1) lit. a) și art. 102 alin. (3) lit. e) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție invocată de Dorin Hălga în Dosarul nr. 8/294/2007 al Judecătoriei Săliște.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 16 octombrie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Marieta Safta

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL ECONOMIEI ȘI FINANTELOR

ORDIN

pentru aprobarea Instrucțiunilor de aplicare a măsurilor de simplificare în domeniul taxei pe valoarea adăugată privind operațiunile pluripartite din Comunitate, legate de lucrări asupra bunurilor mobile corporale, și a Instrucțiunilor de aplicare a măsurilor de simplificare în domeniul taxei pe valoarea adăugată privind retururile de bunuri în spațiul comunitar și tratamentul fiscal al reparațiilor efectuate în perioada de garanție și postgaranție

În temeiul prevederilor art. 11 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 386/2007 privind organizarea și funcționarea Ministerului Economiei și Finanțelor, cu modificările și completările ulterioare,

în baza prevederilor art. 128 alin. (10) și ale art. 130¹ alin. (2) lit. a) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul economiei și finanțelor emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Instrucțiunile de aplicare a măsurilor de simplificare în domeniul taxei pe valoarea adăugată privind operațiunile pluripartite din Comunitate, legate de lucrări asupra bunurilor mobile corporale, prevăzute în anexa nr. 1 la prezentul ordin, și Instrucțiunile de aplicare a măsurilor de simplificare în domeniul taxei pe valoarea adăugată privind retururile de bunuri în spațiul comunitar și tratamentul fiscal al reparațiilor efectuate în perioada de garanție și postgaranție, prevăzute în anexa nr. 2 la prezentul ordin.

Art. 2. — Măsurile de simplificare prevăzute în anexele nr. 1 și 2 au fost implementate pentru a evita ca operatorii economici să se înregistreze în scopuri de TVA în mai multe state membre pentru transferuri de bunuri sau pentru achiziții intracomunitare de bunuri asimilate, în cazul în care desfășoară operațiuni pluripartite în cadrul Comunității și în cazul retururilor de bunuri în spațiul comunitar.

Art. 3. — (1) Pentru a putea fi aplicate măsurile de simplificare prevăzute în anexa nr. 1, trebuie îndeplinite cumulativ următoarele condiții:

a) contractorul principal:

1. este înregistrat în statul său membru în scopuri de TVA;

2. nu are un cod de înregistrare în scopuri de TVA în statul membru în care sunt realizate efectiv lucrările asupra bunurilor mobile corporale;

3. transmite codul său de înregistrare în scopuri de TVA părții/părților cocontractante;

b) ceilalți operatori economici implicați sunt persoane impozabile din perspectiva TVA;

c) produsele prelucrate se vor întoarce în statul membru al contractatorului principal.

(2) În scopul aplicării măsurilor de simplificare, nu se consideră loc de sosire locul unei opriri provizorii în vederea efectuării anumitor lucrări asupra bunurilor, dar se va considera că locul de sosire este întotdeauna statul membru al contractatorului principal. În acest sens, în toate situațiile în care prin instrucțiuni se prevede aplicarea unei scutiri de taxă pentru livrarea intracomunitară de bunuri sau neimpozitarea în România a serviciilor conform art. 133 alin. (2) lit. h) pct. 2 prima liniuță din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, denumită în continuare *Codul fiscal*, care sunt condiționate de dovada că bunurile au fost transportate din România în alt stat membru, această

dovadă a transportului va fi prezentată în cadrul termenului prevăzut în contract.

(3) În sensul prezentului ordin, prin *prelucrare* se înțelege orice expertiză sau lucrări asupra bunurilor mobile corporale.

Art. 4. — (1) Aplicarea măsurilor de simplificare este opțională pentru operatorii economici implicați în operațiuni pluripartite sau în cazul retururilor de bunuri în spațiul comunitar. Instrucțiunile prevăzute în anexele nr. 1 și 2 stabilesc și tratamentul fiscal aplicabil în situația în care statele membre implicate nu aplică măsuri de simplificare sau nu acceptă aplicarea măsurilor de simplificare.

(2) Situațiile prezentate în instrucțiunile prevăzute în anexele nr. 1 și 2 sunt prezentate cu titlu exemplificativ. Măsurile de simplificare prevăzute în anexa nr. 1 se aplică și în cazul în care există mai mult de două părți cocontractante, atât timp cât sunt respectate condițiile generale prevăzute la art. 3 alin. (1). Dacă partea/părțile cocontractantă/cocontractante din România realizează expertize sau lucrări asupra bunurilor mobile corporale în conformitate cu prevederile art. 133 alin. (2) lit. h) pct. 2 prima liniuță din Codul fiscal, se consideră că orice bun încorporat în produsul prelucrat, ambalajele sau alte bunuri utilizate în legătură directă cu produsul prelucrat reprezintă livrări accesorii serviciilor realizate și nu vor fi tratate ca livrări de bunuri, ci ca fiind parte a serviciului prestat.

Art. 5. — Referirile la Codul fiscal din cuprinsul instrucțiunilor prevăzute în anexele nr. 1 și 2 reprezintă trimiteri la titlul VI „Taxa pe valoarea adăugată”.

Art. 6. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin se abrogă Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 2.221/2006 pentru aprobarea Instrucțiunilor de aplicare a măsurilor de simplificare cu privire la transferuri și achiziții intracomunitare asimilate, prevăzute la art. 128 alin. (10) și art. 130¹ alin. (2) lit. a) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, în ceea ce privește operațiunile pluripartite din Comunitate, legate de lucrări asupra bunurilor mobile corporale, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.045 din 29 decembrie 2006.

Art. 7. — Prezentul ordin va fi publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. 8. — Anexele nr. 1 și 2 fac parte integrantă din prezentul ordin.

Ministrul economiei și finanțelor,

Varujan Vosganian

București, 29 octombrie 2007.

Nr. 1.823.

INSTRUCȚIUNI

de aplicare a măsurilor de simplificare în domeniul taxei pe valoarea adăugată
privind operațiunile pluripartite din Comunitate, legate de lucrări asupra bunurilor mobile corporale

Cazuri în care se aplică măsurile de simplificare

ARTICOLUL 1

Primul caz: Prezentare

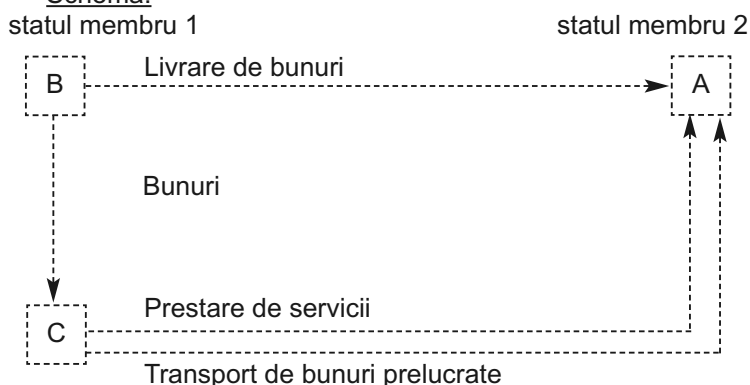
(1) O persoană impozabilă înregistrată în scopuri de TVA în statul membru 2 și denumită în continuare A sau *contractorul principal* cumpără bunuri de la o altă persoană impozabilă din statul membru 1, denumită în continuare B.

(2) A dispune expedierea bunurilor către altă persoană impozabilă din statul membru 1, denumită în continuare C, în vederea prelucrării. Ambalajele, accesoriile pentru confecții, părțile componente ale unui motor și orice alte bunuri care nu suferă transformări în procesul de prelucrare realizat de C pot fi supuse măsurilor de simplificare dacă sunt livrate de B către A și dacă sunt în legătură directă cu bunurile prelucrate de C.

(3) După prelucrare, bunurile sunt expediate de C din statul membru 1 către A din statul membru 2.

(4) A furnizează lui B și lui C codul său de înregistrare în scopuri de TVA din statul membru 2.

Schemă:

ARTICOLUL 2

Primul caz: Tratamentul fiscal din punctul de vedere al TVA,
fără aplicarea măsurilor de simplificare

(1) Livrarea bunurilor de la B la A: livrare ce are loc în statul membru 1 în care începe transportul, conform art. 132 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal sau echivalentului acestuia din legislația altui stat membru, iar B, în principiu, trebuie să aplice TVA din statul membru 1, întrucât bunurile nu se transportă direct în statul membru 2.

(2) Executarea lucrărilor asupra bunurilor mobile corporale de către C în beneficiul lui A, bunurile prelucrate fiind transportate în afara statului membru 1, reprezintă o prestare de servicii ce are loc în statul membru 2, care a acordat codul de înregistrare în scopuri de TVA lui A, conform art. 133 alin. (2) lit. h) pct. 2 prima liniuță din Codul fiscal sau echivalentului său din legislația altui stat membru.

(3) Atunci când, după prelucrare, produsele prelucrate sunt transportate din statul membru 1 în statul membru 2:

a) A efectuează un transfer în statul membru 1, conform art. 128 alin. (10) din Codul fiscal sau conform echivalentului său din legislația altui stat membru, pentru care A trebuie să se înregistreze în scopuri de TVA în statul membru 1, iar acest transfer este scutit de TVA în condițiile art. 143 alin. (2) lit. d) din Codul fiscal sau conform echivalentului său din legislația altui stat membru;

b) A efectuează o achiziție intracomunitară asimilată în statul membru 2, conform art. 130¹ alin. (2) lit. a) din Codul fiscal sau echivalentului său din legislația altui stat membru.

ARTICOLUL 3

Primul caz: Tratamentul fiscal din punctul de vedere al TVA,
cu aplicarea măsurilor de simplificare

(1) Se consideră că B efectuează o livrare intracomunitară de bunuri în statul membru 1 către A, în condițiile art. 128 alin. (9) din Codul fiscal sau conform echivalentului său din legislația altui stat membru, care este scutită de taxă în condițiile art. 143 alin. (2) lit. a) din Codul fiscal sau conform echivalentului său din legislația altui stat membru.

(2) Se consideră că A efectuează o achiziție intracomunitară de bunuri în statul membru 2, în condițiile art. 130¹ alin. (1) din Codul fiscal sau conform echivalentului său din legislația altui stat membru.

(3) Executarea de lucrări asupra bunurilor mobile corporale de către C în beneficiul lui A, bunurile prelucrate fiind transportate în afara statului membru 1, reprezintă o prestare de servicii ce are loc în statul membru 2, care a acordat codul de înregistrare în scopuri de TVA lui A, cod pe care A l-a transmis lui C, conform art. 133 alin. (2) lit. h) pct. 2 prima liniuță din Codul fiscal sau echivalentului său din legislația altui stat membru.

(4) Transportul bunurilor prelucrate din statul membru 1 în statul membru 2 se consideră nontransfer în statul membru 1, în condițiile art. 128 alin. (12) din Codul fiscal sau conform echivalentului său din legislația altui stat membru.

(5) Transportul bunurilor prelucrate din statul membru 1 în statul membru 2 nu se consideră o achiziție intracomunitară asimilată realizată de A în statul membru 2, în condițiile art. 128 alin. (12), coroborat cu art. 130¹ alin. (2) lit. a) din Codul fiscal, sau conform echivalentului acestor prevederi din legislația altui stat membru.

ARTICOLUL 4

Primul caz: Tratamentul fiscal din punctul de vedere al TVA,
cu aplicarea măsurilor de simplificare, în ipoteza
în care România este statul membru 1

(1) Se consideră că B efectuează o livrare intracomunitară de bunuri în România, prevăzută la art. 128 alin. (9) din Codul fiscal, scutită de taxă în condițiile art. 143 alin. (2) lit. a) din Codul fiscal. Pentru a beneficia de scutire pentru livrarea intracomunitară de bunuri, B trebuie să demonstreze că produsele prelucrate au fost transportate din România în statul membru 2.

(2) Executarea de lucrări asupra bunurilor mobile corporale de către C în beneficiul lui A, bunurile prelucrate fiind transportate în afara României, reprezintă o prestare de servicii ce are loc în statul membru 2, care a acordat codul de înregistrare în scopuri de TVA lui A, cod pe care A l-a transmis lui C, conform art. 133 alin. (2) lit. h) pct. 2 prima liniuță din Codul fiscal. Pentru aplicarea măsurilor de simplificare, C are obligația de a ține un registru pentru bunurile primite.

(3) Transportul produselor prelucrate, realizat de A din România în statul membru 2, se consideră nontransfer în România, în condițiile art. 128 alin. (12) din Codul fiscal.

ARTICOLUL 5

Primul caz: Tratatul fiscal din punctul de vedere al TVA, cu aplicarea măsurilor de simplificare, în ipoteza în care România este statul membru 2

(1) Se consideră că A efectuează o achiziție intracomunitară de bunuri în România, în condițiile art. 130¹ alin. (1) din Codul fiscal, la data la care bunurile sunt puse la dispoziția lui A de către B în statul membru 1 și se supune aceluiași reguli și formalități ca și achiziția intracomunitară obișnuită, dar transportul produselor prelucrate, efectuat de către A din statul membru 1 în România, nu se consideră achiziție intracomunitară asimilată în România în condițiile art. 128 alin. (12) și art. 130¹ alin. (2) lit. a) din Codul fiscal. A trebuie să înregistreze mișcarea bunurilor de la B la C în registrul său de nontransferuri în România, precum și primirea bunurilor prelucrate de la C.

(2) Executarea de lucrări asupra bunurilor mobile corporale de către C în beneficiul lui A, produsele prelucrate fiind transportate din statul membru 1 în România, are loc în România conform art. 133 alin. (2) lit. h) pct. 2 prima liniuță din Codul fiscal.

ARTICOLUL 6

Cazul doi: Prezentare

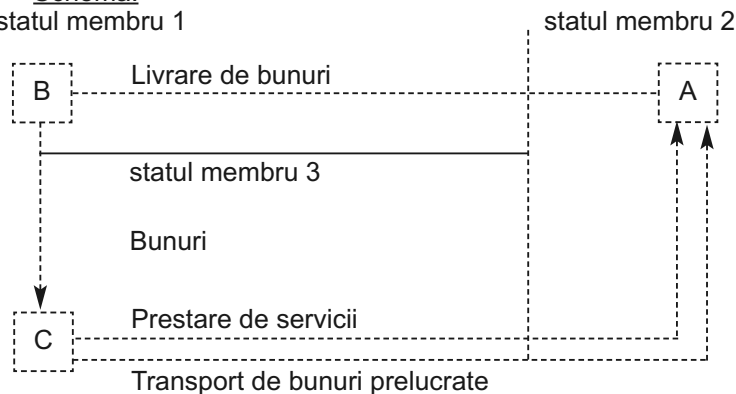
(1) O persoană impozabilă înregistrată în scopuri de TVA în statul membru 2 și denumită în continuare A sau *contractor principal* cumpără bunuri de la o altă persoană impozabilă din statul membru 1, denumită în continuare B.

(2) A dispune expedierea bunurilor către altă persoană impozabilă din statul membru 3, denumită în continuare C, în vederea prelucrării.

(3) După prelucrare, produsele prelucrate sunt expediate de la C din statul membru 3 către A, aflată în statul membru 2.

(4) A furnizează lui B și C codul său de înregistrare în scopuri de TVA din statul membru 2.

Schemă:
statul membru 1

ARTICOLUL 7

Cazul doi: Tratatul fiscal din punctul de vedere al TVA, fără aplicarea măsurilor de simplificare

(1) Livrarea de bunuri de la B către A are loc în statul membru 1, din care începe transportul, conform art. 132 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal sau echivalentului acestuia din legislația altui stat membru. Această livrare intracomunitară este scutită de taxă, conform art. 143 alin. (2) lit. a) din Codul fiscal sau echivalentului acestuia din legislația altui stat membru.

(2) A efectuează o achiziție intracomunitară ce are loc în statul membru 3, conform art. 132¹ alin. (1) din Codul fiscal sau echivalentului acestuia din legislația altui stat membru, iar pentru aceasta A trebuie să se înregistreze în scopuri de TVA în statul membru 3.

(3) Efectuarea de lucrări asupra bunurilor mobile corporale de către C în beneficiul lui A, bunurile prelucrate fiind

transportate în afara statului membru 3, reprezintă o prestare de servicii ce are loc în statul membru 2, care a acordat codul de înregistrare în scopuri de TVA lui A, cod pe care A l-a transmis lui C, conform art. 133 alin. (2) lit. h) pct. 2 prima liniuță din Codul fiscal sau echivalentului acestuia din legislația altui stat membru.

(4) Atunci când, după prelucrare, produsele prelucrate se transportă din statul membru 3 în statul membru 2:

a) A efectuează un transfer din statul membru 3 în statul membru 2, conform art. 128 alin. (10) din Codul fiscal sau echivalentului acestuia din legislația altui stat membru, iar pentru acesta A trebuie să se înregistreze în scopuri de TVA în statul membru 3. Acest transfer este scutit de taxă în condițiile art. 143 alin. (2) lit. d) din Codul fiscal sau conform echivalentului acestuia din legislația altui stat membru;

b) A efectuează o achiziție intracomunitară asimilată în statul membru 2, conform art. 130¹ alin. (2) lit. a) din Codul fiscal sau echivalentului acestuia din legislația altui stat membru.

ARTICOLUL 8

Cazul doi: Tratatul fiscal din punctul de vedere al TVA, cu aplicarea măsurilor de simplificare

(1) Se consideră că B efectuează o livrare intracomunitară de bunuri din statul membru 1 către A din statul membru 2, în condițiile art. 128 alin. (9) din Codul fiscal sau echivalentului acestuia din legislația altui stat membru. Această livrare este scutită de taxă în condițiile art. 143 alin. (2) lit. a) din Codul fiscal sau conform echivalentului acestuia din legislația altui stat membru.

(2) Se consideră că A efectuează o achiziție intracomunitară de bunuri în statul membru 2, în condițiile art. 130¹ alin. (1) din Codul fiscal sau conform echivalentului acestuia din legislația altui stat membru.

(3) Efectuarea de lucrări asupra bunurilor mobile corporale de către C în beneficiul lui A, bunurile prelucrate fiind transportate în afara statului membru 3, reprezintă o prestare de servicii ce are loc în statul membru 2, care a acordat codul de înregistrare în scopuri de TVA lui A, cod pe care A l-a transmis lui C, conform art. 133 alin. (2) lit. h) pct. 2 prima liniuță din Codul fiscal sau echivalentului acestuia din legislația altui stat membru.

(4) Transportul de bunuri, efectuat de către A din statul membru 1 în statul membru 3, se consideră nontransfer în statul membru 1, în condițiile art. 128 alin. (12) din Codul fiscal sau conform echivalentului acestuia din legislația altui stat membru.

(5) Transportul de bunuri, efectuat de către A din statul membru 1 în statul membru 3, nu se consideră o achiziție intracomunitară asimilată în statul membru 3 în condițiile art. 128 alin. (12), coroborat cu art. 130¹ alin. (2) lit. a) din Codul fiscal sau conform echivalentului acestuia din legislația altui stat membru.

(6) Transportul produselor prelucrate, efectuat de către A din statul membru 3 în statul membru 2, se consideră nontransfer în statul membru 3, în condițiile art. 128 alin. (12) din Codul fiscal sau conform echivalentului acestuia din legislația altui stat membru.

(7) Transportul produselor prelucrate, efectuat de către A din statul membru 3 în statul membru 2, nu se consideră o achiziție intracomunitară asimilată în statul membru 2 în condițiile art. 128 alin. (12), coroborat cu art. 130¹ alin. (2) lit. a) din Codul fiscal, sau conform echivalentului acestuia din legislația altui stat membru.

ARTICOLUL 9

Cazul doi: Tratatul fiscal din punctul de vedere al TVA, cu aplicarea măsurilor de simplificare, în ipoteza în care România este statul membru 1

(1) B efectuează o livrare intracomunitară de bunuri în România, conform art. 128 alin. (9) din Codul fiscal, scutită de

taxă în condițiile art. 143 alin. (2) lit. a) din Codul fiscal. B, trebuie să demonstreze, printre altele, că bunurile au părăsit România.

(2) Expedierea bunurilor de către A în statul membru 3 se consideră un nontransfer în România, în condițiile art. 128 alin. (12) din Codul fiscal sau echivalentului acestuia din legislația altui stat membru.

ARTICOLUL 10

Cazul doi: Tratatul fiscal din punctul de vedere al TVA, cu aplicarea măsurilor de simplificare, în ipoteza în care România este statul membru 3

(1) Efectuarea de lucrări asupra bunurilor mobile corporale de către C în beneficiul lui A, bunurile prelucrate fiind transportate din România în statul membru 2, are loc în statul membru 2, care a acordat codul de înregistrare în scopuri de TVA lui A, cod pe care A l-a transmis lui C, conform art. 133 alin. (2) lit. h) pct. 2 prima liniuță din Codul fiscal. Pentru aplicarea măsurilor de simplificare, C are obligația de a ține un registru pentru bunurile permise.

(2) Transportul de bunuri, efectuat de către A din statul membru 1 în România, nu se consideră achiziție intracomunitară asimilată în România în condițiile art. 128 alin. (12), coroborat cu art. 130¹ alin. (2) lit. a) din Codul fiscal.

(3) Transportul produselor prelucrate, efectuat de către A din România în statul membru 2, se consideră nontransfer în România, în condițiile art. 128 alin. (12) din Codul fiscal.

ARTICOLUL 11

Cazul doi: Tratatul fiscal din punctul de vedere al TVA, cu aplicarea măsurilor de simplificare, în ipoteza în care România este statul membru 2

(1) Se consideră că A efectuează o achiziție intracomunitară de bunuri în România în condițiile art. 132¹ alin. (1) din Codul fiscal. Achiziția intracomunitară efectuată de A are loc la data la care bunurile se transportă în statul membru 3 și se supune aceluiași reguli ca și achiziția intracomunitară obișnuită. A trebuie să înregistreze transportul bunurilor de la B la C în registrul său de nontransferuri în România.

(2) Efectuarea de lucrări asupra bunurilor mobile corporale de către C pentru A, bunurile prelucrate fiind transportate din statul membru 3 în România, reprezintă o prestare de servicii care are loc în România, statul membru care a acordat codul de înregistrare în scopuri de TVA lui A, cod pe care A l-a transmis lui C, conform art. 133 alin. (2) lit. h) pct. 2 prima liniuță din Codul fiscal.

(3) Transportul produselor prelucrate, efectuat de către A din statul membru 3 în România, nu se consideră achiziție intracomunitară asimilată în România în condițiile art. 128 alin. (12) coroborat cu art. 130¹ alin. (2) lit. a) din Codul fiscal.

ARTICOLUL 12

Cazul trei: Prezentare

(1) O persoană impozabilă înregistrată în scopuri de TVA în statul membru 2 și denumită în continuare A sau *contractorul principal* expediază bunuri unei alte persoane impozabile din statul membru 1, denumită în continuare B, în vederea prelucrării.

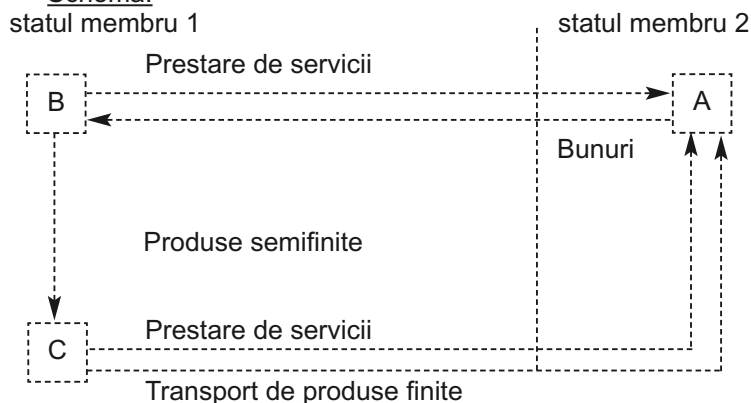
(2) B prestează în beneficiul lui A servicii constând în efectuarea de lucrări asupra bunurilor mobile corporale.

(3) După prelucrarea de către B, produsele semiprelucrate sunt expediate lui C din statul membru 1 în vederea prelucrării suplimentare.

(4) După prelucrarea de către C, produsele prelucrate se expediază de la C din statul membru 1 lui A în statul membru 2.

(5) A le comunică lui B și C codul său de înregistrare în scopuri de TVA din statul membru 2.

Schemă:

ARTICOLUL 13

Cazul trei: Tratatul fiscal din punctul de vedere al TVA, fără aplicarea măsurilor de simplificare

(1) Transportul de bunuri, efectuat de către A din statul membru 2 în statul membru 1, reprezintă o livrare intracomunitară asimilată în statul membru 2 în condițiile art. 128 alin. (10) din Codul fiscal sau echivalentului acestuia din legislația altui stat membru și beneficiază de scutire de taxă în condițiile art. 143 alin. (2) lit. d) din Codul fiscal sau echivalentului acestuia din legislația altui stat membru.

(2) Transportul de bunuri, efectuat de către A din statul membru 2 în statul membru 1, reprezintă o achiziție intracomunitară asimilată, impozabilă în statul membru 1 conform art. 130¹ alin. (2) lit. a) din Codul fiscal sau echivalentului acestuia din legislația altui stat membru, pentru aceasta A având obligația de a se înregistra în scopuri de TVA în statul membru 1.

(3) Efectuarea de lucrări asupra bunurilor mobile corporale de către B, bunurile prelucrate nefiind transportate din statul membru 1 în statul membru 2, reprezintă o prestare de servicii ce are loc în statul membru 1, în care lucrările sunt efectuate conform art. 133 alin. (2) lit. h) pct. 2 prima liniuță din Codul fiscal sau echivalentului acestuia din legislația altui stat membru.

(4) Efectuarea de lucrări asupra bunurilor mobile corporale de către C în beneficiul lui A, bunurile prelucrate fiind transportate în afara statului membru 1, reprezintă o prestare de servicii ce are loc în statul membru 2, care a acordat codul de înregistrare în scopuri de TVA lui A, cod pe care A l-a transmis lui C, conform art. 133 alin. (2) lit. h) pct. 2 prima liniuță din Codul fiscal sau echivalentului acestuia din legislația altui stat membru.

(5) Transferul de produse prelucrate, efectuat de A din statul membru 1 în statul membru 2, se consideră livrare intracomunitară asimilată în statul membru 1 în condițiile art. 128 alin. (10) din Codul fiscal sau echivalentului acestuia din legislația altui stat membru și care beneficiază de scutire de taxă conform art. 143 alin. (2) lit. d) din Codul fiscal sau echivalentului acestuia din legislația altui stat membru. Pentru această operațiune A are obligația de a se înregistra în scopuri de TVA în statul membru 1.

(6) Transferul de produse prelucrate, efectuat de A din statul membru 1 în statul membru 2, reprezintă o achiziție intracomunitară asimilată, care este impozabilă în statul membru 2 conform art. 130¹ alin. (2) lit. a) din Codul fiscal sau echivalentului acestuia din legislația altui stat membru.

ARTICOLUL 14

Cazul trei: Tratatul fiscal din punctul de vedere al TVA, cu aplicarea măsurilor de simplificare

(1) Transportul de bunuri, efectuat de către A din statul membru 2 în statul membru 1, se consideră nontransfer de

bunuri în statul membru 2, în condițiile art. 128 alin. (12) din Codul fiscal sau echivalentului acestuia din legislația altui stat membru.

(2) Transportul de bunuri, efectuat de către A din statul membru 2 în statul membru 1, nu se consideră achiziție intracomunitară asimilată în statul membru 1 în condițiile art. 128 alin. (12), coroborat cu art. 130¹ alin. (2) lit. a) din Codul fiscal sau echivalentului acestuia din legislația altui stat membru.

(3) Efectuarea de lucrări asupra bunurilor mobile corporale de către B în beneficiul lui A, caz în care bunurile nu sunt transportate în afara statului membru 1, se consideră prestare de servicii ce are loc în statul membru 2, care a acordat codul de înregistrare în scopuri de TVA lui A, cod pe care A l-a transmis lui B, în condițiile art. 133 alin. (2) lit. h) pct. 2 prima liniuță din Codul fiscal sau echivalentului acestuia din legislația altui stat membru. Oprirea temporară la locația lui C nu împiedică îndeplinirea condiției ca transportul să fie efectuat către altă țară, cu condiția ca B să poată demonstra că produsele prelucrate sunt transportate în afara statului membru 1.

(4) Efectuarea de lucrări asupra bunurilor mobile corporale de către C în beneficiul lui A, produsele prelucrate fiind transportate în afara statului membru 1, reprezintă o prestare de servicii ce are loc în statul membru 2, care a acordat codul de înregistrare în scopuri de TVA lui A, cod pe care A l-a transmis lui C, în condițiile art. 133 alin. (2) lit. h) pct. 2 prima liniuță din Codul fiscal sau echivalentului acestuia din legislația altui stat membru.

(5) Transportul produselor prelucrate, efectuat de către A din statul membru 1 în statul membru 2, se consideră nontransfer în statul membru 1, în condițiile art. 128 alin. (12) din Codul fiscal sau echivalentului acestuia din legislația altui stat membru.

(6) Transportul produselor prelucrate, efectuat de către A din statul membru 1 în statul membru 2, nu se consideră achiziție intracomunitară asimilată în statul membru 2 în condițiile art. 128 alin. (12), coroborat cu art. 130¹ alin. (2) lit. a) din Codul fiscal sau echivalentului acestuia din legislația altui stat membru.

ARTICOLUL 15

Cazul trei: Tratatamentul fiscal din punctul de vedere al TVA, cu aplicarea măsurilor de simplificare, în ipoteza în care România este statul membru 1

(1) Transportul bunurilor, efectuat de către A din statul membru 2 în România, nu se consideră achiziție intracomunitară asimilată în România în condițiile art. 128 alin. (12) coroborat cu art. 130¹ alin. (2) lit. a) din Codul fiscal.

(2) Efectuarea de lucrări asupra bunurilor mobile corporale de către B din România în beneficiul lui A, bunurile prelucrate fiind transportate la sediul lui C din România, reprezintă o prestare de servicii ce are loc în statul membru 2, care a acordat codul de înregistrare în scopuri de TVA lui A, cod pe care A l-a transmis lui B, conform art. 133 alin. (2) lit. h) pct. 2 prima liniuță din Codul fiscal. Oprirea temporară la locația lui C nu împiedică îndeplinirea condiției ca transportul să fie efectuat către altă țară decât cea în care bunurile sunt prelucrate, cu condiția ca B să poată demonstra că produsele prelucrate sunt transportate în afara României. Pentru aplicarea măsurilor de simplificare, B are obligația de a ține un registru pentru bunurile primite.

(3) Efectuarea de lucrări asupra bunurilor mobile corporale de către C în beneficiul lui A, bunurile prelucrate fiind transportate în afara României, reprezintă o prestare de servicii ce are loc în statul membru 2, care a acordat codul de înregistrare în scopuri de TVA al lui A, cod pe care A l-a transmis lui C, conform art. 133 alin. (2) lit. h) pct. 2 prima liniuță din Codul fiscal. Aplicarea măsurilor de simplificare este condiționată în acest caz de ținerea registrului de bunuri primite de către C.

(4) Transportul bunurilor, efectuat de către A din România în statul membru 2, se consideră nontransfer în România, în condițiile art. 128 alin. (12) din Codul fiscal.

ARTICOLUL 16

Cazul trei: Tratatamentul fiscal din punctul de vedere al TVA, cu aplicarea măsurilor de simplificare, în ipoteza în care România este statul membru 2

(1) Transportul de bunuri, efectuat de către A din România în statul membru 1, se consideră nontransfer în România, în condițiile art. 128 alin. (12) din Codul fiscal. A trebuie să țină o evidență a nontransferurilor, prin ținerea unui registru în care să fie înregistrate toate transporturile de bunuri, inclusiv transportul produselor semiprelucrate de la locația lui B la locația lui C.

(2) Efectuarea de lucrări asupra bunurilor mobile corporale de către B în beneficiul lui A, bunurile prelucrate nefiind transportate în afara statului membru 1 după prelucrare, ci după o prelucrare ulterioară care are loc în România, statul membru care a acordat codul de înregistrare în scopuri de TVA lui A, cod pe care A l-a transmis lui B, conform art. 133 alin. (2) lit. h) pct. 2 prima liniuță din Codul fiscal.

(3) Efectuarea de lucrări asupra bunurilor mobile corporale de către C în beneficiul lui A, bunurile prelucrate fiind transportate din statul membru 1 în România, reprezintă o prestare de servicii care are loc în România, statul membru care a acordat codul de înregistrare în scopuri de TVA lui A, cod pe care A l-a transmis lui C, conform art. 133 alin. (2) lit. h) pct. 2 prima liniuță din Codul fiscal.

(4) Transportul bunurilor, efectuat de către A din statul membru 1 în România, nu se consideră achiziție intracomunitară asimilată în România în condițiile art. 128 alin. (12) coroborat cu art. 130¹ alin. (2) lit. a) din Codul fiscal.

ARTICOLUL 17

Cazul patru: Prezentare

(1) O persoană impozabilă înregistrată în scopuri de TVA în statul membru 2 și numită în continuare A sau *contractor principal* furnizează bunuri altei persoane impozabile din statul membru 1, denumită în continuare B, în vederea prelucrării.

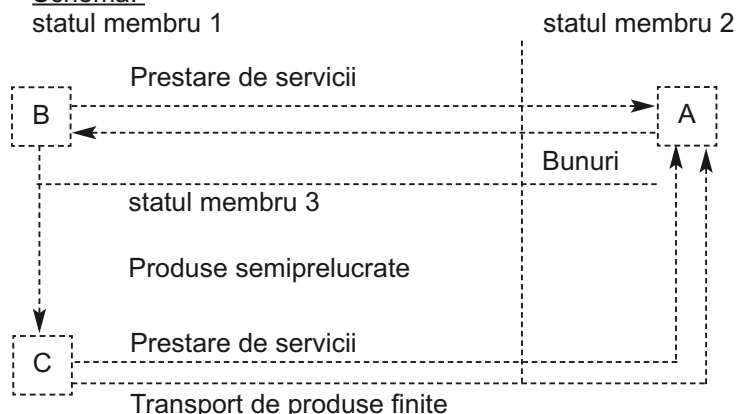
(2) B prestează servicii ce constau în efectuarea de lucrări asupra bunurilor mobile corporale în beneficiul lui A.

(3) După prelucrare de către B, produsele semiprelucrate sunt expediate către C în statul membru 3 pentru prelucrare suplimentară.

(4) După prelucrare de către C, produsele prelucrate sunt expediate de la C din statul membru 3 către A din statul membru 2.

(5) A le comunică lui B și C codul său de înregistrare în scopuri de TVA din statul membru 2.

Schemă:

ARTICOLUL 18

Cazul patru: Tratatul fiscal din punctul de vedere al TVA, fără aplicarea măsurilor de simplificare

(1) Transportul de bunuri, efectuat de către A din statul membru 2 în statul membru 1, se consideră livrare intracomunitară asimilată în statul membru 2 în condițiile art. 128 alin. (10) din Codul fiscal sau echivalentului acestuia din legislația altui stat membru, operațiune ce beneficiază de scutire de taxă în condițiile art. 143 alin. (2) lit. d) din Codul fiscal sau echivalentului acestuia din legislația altui stat membru.

(2) Transportul de bunuri, efectuat de către A din statul membru 2 în statul membru 1, se consideră achiziție intracomunitară asimilată, care este imposibilă în statul membru 1 conform art. 130¹ alin. (2) din Codul fiscal sau echivalentului acestuia din legislația altui stat membru. Pentru această operațiune, A are obligația de a se înregistra în scopuri de TVA în statul membru 1.

(3) Efectuarea de lucrări asupra bunurilor mobile corporale de către B, produsele semiprelucrate fiind transportate în afara statului membru 1 după prelucrare, reprezintă o prestare de servicii care are loc în statul membru 2, care a acordat codul de înregistrare în scopuri de TVA lui A, conform art. 133 alin. (2) lit. h) pct. 2 prima liniuță din Codul fiscal sau echivalentului acestuia din legislația altui stat membru.

(4) Transportul produselor semiprelucrate, efectuat de către A din statul membru 1 în statul membru 3, reprezintă un transfer, respectiv o livrare intracomunitară asimilată, în statul membru 1, conform art. 128 alin. (10) din Codul fiscal sau echivalentului acestuia din legislația altui stat membru. Această operațiune este scutită de taxă în condițiile art. 143 alin. (2) lit. d) din Codul fiscal sau echivalentului acestuia din legislația altui stat membru, pentru care A are obligația de a se înregistra în scopuri de TVA în statul membru 1.

(5) Transportul produselor semiprelucrate, efectuat de către A din statul membru 1 în statul membru 3, reprezintă o achiziție intracomunitară asimilată imposibilă în statul membru 3, conform art. 130¹ alin. (2) lit. a) din Codul fiscal sau echivalentului acestuia din legislația altui stat membru, operațiune pentru care A are obligația de a se înregistra în scopuri de TVA în statul membru 3.

(6) Efectuarea de lucrări asupra bunurilor mobile corporale de către C în beneficiul lui A, produsele prelucrate fiind transportate în afara statului membru 3, reprezintă o prestare de servicii ce are loc în statul membru 2, care a acordat codul de înregistrare în scopuri de TVA lui A, cod pe care A l-a transmis lui C, conform art. 133 alin. (2) lit. h) pct. 2 prima liniuță din Codul fiscal sau echivalentului acestuia din legislația altui stat membru.

(7) Transportul produselor prelucrate din statul membru 3 în statul membru 2 reprezintă o livrare intracomunitară asimilată (transfer) în statul membru 3, în condițiile art. 128 alin. (10) din Codul fiscal sau echivalentului acestuia din legislația altui stat membru, operațiune ce beneficiază de scutire de taxă în condițiile art. 143 alin. (2) lit. d) din Codul fiscal sau echivalentului acestuia din legislația altui stat membru, pentru care A are obligația de a se înregistra în scopuri de TVA în statul membru 3.

(8) Transportul produselor prelucrate, efectuat de către A din statul membru 3 în statul membru 2, reprezintă o achiziție intracomunitară asimilată taxabilă în statul membru 2 conform art. 130¹ alin. (2) lit. a) din Codul fiscal sau echivalentului acestuia din legislația altui stat membru.

ARTICOLUL 19

Cazul patru: Tratatul fiscal din punctul de vedere al TVA, cu aplicarea măsurilor de simplificare

(1) Transportul de bunuri, efectuat de către A din statul membru 2 în statul membru 1, se consideră nontransfer în statul membru 2, în condițiile art. 128 alin. (12) din Codul fiscal sau echivalentului acestuia din legislația altui stat membru.

(2) Transportul de bunuri, efectuat de către A din statul membru 2 în statul membru 1, nu se consideră achiziție intracomunitară asimilată în statul membru 1, în condițiile art. 128 alin. (12), coroborat cu art. 130¹ alin. (2) lit. a) din Codul fiscal sau echivalentului acestuia din legislația altui stat membru.

(3) Efectuarea de lucrări asupra bunurilor mobile corporale de către B în beneficiul lui A, prin care produsele semiprelucrate se transportă în afara statului membru 1 după prelucrare, reprezintă o prestare de servicii ce are loc în statul membru 2, care a acordat codul de înregistrare în scopuri de TVA lui A, cod pe care A l-a transmis lui B, în condițiile art. 133 alin. (2) lit. h) pct. 2 prima liniuță din Codul fiscal sau echivalentului acestuia din legislația altui stat membru.

(4) Transportul produselor semiprelucrate, efectuat de către A din statul membru 1 în statul membru 3, se consideră nontransfer în statul membru 1, în condițiile art. 128 alin. (12) din Codul fiscal sau echivalentului acestuia din legislația altui stat membru.

(5) Transportul produselor semiprelucrate, efectuat de către A din statul membru 1 în statul membru 3, nu se consideră achiziție intracomunitară asimilată în statul membru 3 în condițiile art. 128 alin. (12), coroborat cu art. 130¹ alin. (2) lit. a) din Codul fiscal sau echivalentului acestuia din legislația altui stat membru.

(6) Efectuarea de lucrări asupra bunurilor mobile corporale de către C, bunurile prelucrate fiind transportate în afara statului membru 3 după prelucrare, reprezintă o prestare de servicii ce are loc în statul membru 2, care a acordat codul de înregistrare în scopuri de TVA lui A, cod pe care A l-a transmis lui C, în condițiile art. 133 alin. (2) lit. h) pct. 2 prima liniuță din Codul fiscal sau echivalentului acestuia din legislația altui stat membru.

(7) Transportul produselor prelucrate, efectuat de către A din statul membru 3 în statul membru 2, se consideră nontransfer în statul membru 3, în condițiile art. 128 alin. (12) din Codul fiscal sau echivalentului acestuia din legislația altui stat membru.

(8) Transportul produselor prelucrate, efectuat de către A din statul membru 3 în statul membru 2, nu se consideră achiziție intracomunitară asimilată în statul membru 2 în condițiile art. 128 alin. (12) și art. 130¹ alin. (2) lit. a) din Codul fiscal sau echivalentului acestuia din legislația altui stat membru.

ARTICOLUL 20

Cazul patru: Tratatul fiscal din punctul de vedere al TVA, cu aplicarea măsurilor de simplificare, în ipoteza în care România este statul membru 1

(1) Transportul de bunuri, efectuat de A din statul membru 2 în România, nu se consideră achiziție intracomunitară asimilată în România în condițiile art. 128 alin. (12), coroborat cu art. 130¹ alin. (2) lit. a) din Codul fiscal.

(2) Efectuarea de lucrări asupra bunurilor mobile corporale de către B în beneficiul lui A, produsele semiprelucrate fiind transportate în afara României, reprezintă o prestare de servicii ce are loc în statul membru 2, care a acordat codul de înregistrare în scopuri de TVA lui A, cod pe care A l-a transmis lui B, conform art. 133 alin. (2) lit. h) pct. 2 prima liniuță din Codul fiscal. Pentru aplicarea măsurilor de simplificare, B are obligația de a ține un registru pentru bunurile permise.

(3) Transportul produselor semiprelucrate, efectuat de către A din România în statul membru 3, se consideră nontransfer în România în condițiile art. 128 alin. (12) din Codul fiscal.

ARTICOLUL 21

Cazul patru: Tratatul fiscal din punctul de vedere al TVA, cu aplicarea măsurilor de simplificare, în ipoteza în care România este statul membru 3

(1) Transportul produselor semiprelucrate, efectuat de către A din statul membru 1 în România, nu se consideră achiziție intracomunitară asimilată în România în condițiile art. 128 alin. (12) și art. 130¹ alin. (2) lit. a) din Codul fiscal.

(2) Efectuarea de lucrări asupra bunurilor mobile corporale de către C în beneficiul lui A, produsele prelucrate fiind transportate în afara României, reprezintă o prestare de servicii ce are loc în statul membru 2, care a acordat codul de înregistrare în scopuri de TVA lui A, cod pe care A l-a transmis lui C, conform art. 133 alin. (2) lit. h) pct. 2 prima liniuță din Codul fiscal. Pentru aplicarea măsurilor de simplificare, C are obligația de a ține un registru pentru bunurile primite.

(3) Transportul produselor prelucrate, efectuat de către A din România în statul membru 2 după prelucrare, se consideră nontransfer în România, în condițiile art. 128 alin. (12) din Codul fiscal.

ARTICOLUL 22

Cazul patru: Tratatul fiscal din punctul de vedere al TVA, cu aplicarea măsurilor de simplificare, în ipoteza în care România este statul membru 2

(1) Transportul de bunuri, efectuat de către A din România în statul membru 1, se consideră nontransfer în România, în condițiile art. 128 alin. (12) din Codul fiscal. A trebuie să țină evidența nontransferurilor într-un registru în care să fie înregistrate toate transporturile de bunuri, inclusiv transportul produselor semiprelucrate de la locația lui B din statul membru 1 la locația lui C din statul membru 3.

(2) Efectuarea de lucrări asupra bunurilor mobile corporale de către B în beneficiul lui A, produsele semiprelucrate fiind transportate în afara statului membru 1 după prelucrare, reprezintă o prestare de servicii ce are loc în România, statul membru care a acordat codul de înregistrare în scopuri de TVA lui A, cod pe care A l-a transmis lui B, conform art. 133 alin. (2) lit. h) pct. 2 prima liniuță din Codul fiscal.

(3) Efectuarea de lucrări asupra bunurilor mobile corporale de către C în beneficiul lui A, produsele prelucrate fiind transportate în afara statului membru 3 după prelucrare, reprezintă o prestare de servicii ce are loc în România, statul membru care a acordat codul de înregistrare în scopuri de TVA lui A, cod pe care A l-a transmis lui C, conform art. 133 alin. (2) lit. h) pct. 2 prima liniuță din Codul fiscal.

(4) Transportul produselor prelucrate, efectuat de către A din statul membru 3 în România, nu se consideră achiziție intracomunitară asimilată în România în condițiile art. 128 alin. (12), coroborat cu art. 130¹ alin. (2) lit. a) din Codul fiscal.

ARTICOLUL 23

Cazul cinci: Prezentare

(1) O persoană impozabilă înregistrată în scopuri de TVA în statul membru 2 și denumită în continuare A sau *contractor principal* expediază bunuri altei persoane impozabile din statul membru 1, denumită în continuare B, în vederea prelucrării.

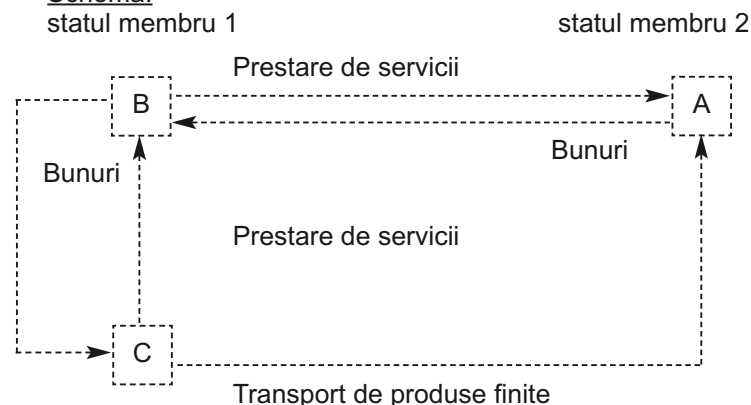
(2) B subcontractează, integral sau parțial, lucrările altei persoane impozabile din statul membru 1, denumită în continuare C.

(3) După prelucrare, produsele prelucrate se expediază lui A în statul membru 2.

(4) A îi comunică lui B codul său de înregistrare în scopuri de TVA din statul membru 2.

(5) B îi comunică lui C codul său de înregistrare în scopuri de TVA din statul membru 1.

Schemă:

ARTICOLUL 24

Tratatul fiscal din punctul de vedere al TVA

(1) Transportul de bunuri, efectuat de către A din statul membru 2 în statul membru 1, este nontransfer de bunuri în statul membru 2, în condițiile art. 128 alin. (12) din Codul fiscal sau echivalentului acestuia din legislația altui stat membru.

(2) Transportul de bunuri, efectuat de către A din statul membru 2 în statul membru 1, nu este achiziție intracomunitară asimilată în statul membru 1 în condițiile art. 128 alin. (12), coroborat cu art. 130¹ alin. (2) lit. a) din Codul fiscal sau echivalentului acestuia din legislația altui stat membru.

(3) Efectuarea de lucrări asupra bunurilor mobile corporale de către B în beneficiul lui A, produsele prelucrate fiind transportate în afara statului membru 1, ulterior prelucrării realizate de C, reprezintă o prestare de servicii ce are loc în statul membru 2, care a acordat codul de înregistrare în scopuri de TVA lui A, cod pe care A l-a transmis lui B, conform art. 133 alin. (2) lit. h) pct. 2 prima liniuță din Codul fiscal sau echivalentului acestuia din legislația altui stat membru. Condiția privind transportul produselor prelucrate în afara statului membru 1 este îndeplinită chiar dacă bunurile se opresc temporar la locația lui C.

(4) Efectuarea de lucrări asupra bunurilor mobile corporale de către C în beneficiul lui B reprezintă o prestare de servicii ce are loc în statul membru 1, în care serviciile sunt prestate efectiv, conform art. 133 alin. (2) lit. h) pct. 2 prima liniuță din Codul fiscal sau echivalentului acestuia din legislația altui stat membru.

(5) Transportul produselor prelucrate, efectuat de către A din statul membru 1 în statul membru 2, este nontransfer de bunuri în statul membru 1, în condițiile art. 128 alin. (12) din Codul fiscal sau echivalentului acestuia din legislația altui stat membru.

(6) Transportul produselor prelucrate, efectuat de către A din statul membru 1 în statul membru 2, nu este o achiziție intracomunitară asimilată în statul membru 2 în condițiile art. 128 alin. (12), coroborat cu art. 130¹ alin. (2) lit. a) din Codul fiscal sau echivalentului acestuia din legislația altui stat membru.

ARTICOLUL 25

Cazul cinci: Tratatul fiscal din punctul de vedere al TVA, cu aplicarea măsurilor de simplificare, în ipoteza în care România este statul membru 1

(1) Transportul de bunuri, efectuat de către A din statul membru 2 în România, nu este o achiziție intracomunitară asimilată în România în condițiile art. 128 alin. (12), coroborat cu art. 130¹ alin. (2) lit. a) din Codul fiscal.

(2) Efectuarea de lucrări asupra bunurilor mobile corporale de către B în beneficiul lui A, produsele prelucrate fiind transportate în afara României ulterior prelucrării realizate de C, reprezintă o prestare de servicii ce are loc în statul membru 2, care a acordat codul de înregistrare în scopuri de TVA lui A, cod pe care A l-a transmis lui B, conform art. 133 alin. (2) lit. h) pct. 2 prima liniuță din Codul fiscal. Condiția privind transportul produselor prelucrate în afara României este îndeplinită chiar dacă bunurile se opresc temporar la locația lui C. Pentru aplicarea măsurilor de simplificare, B are obligația de a ține un registru pentru bunurile primite.

(3) Efectuarea de lucrări asupra bunurilor mobile corporale de către C în beneficiul lui B reprezintă o prestare de servicii ce are loc în România, acolo unde serviciile sunt efectiv prestate în condițiile art. 133 alin. (2) lit. h) pct. 2 prima liniuță din Codul fiscal.

(4) Transportul produselor prelucrate din România în statul membru 2 este nontransfer de bunuri în România, în condițiile art. 128 alin. (12) din Codul fiscal, din perspectiva lui A.

ARTICOLUL 26

Cazul cinci: Tratatul fiscal din punctul de vedere al TVA, cu aplicarea măsurilor de simplificare, în ipoteza în care România este statul membru 2

(1) Transportul de bunuri, efectuat de către A din România în statul membru 1, este nontransfer de bunuri în România, în condițiile art. 128 alin. (12) din Codul fiscal, operațiune ce trebuie evidențiată în registrul de nontransferuri.

(2) Efectuarea de lucrări asupra bunurilor mobile corporale de către B în beneficiul lui A, produsele prelucrate fiind transportate în afara statului membru 1 ulterior prelucrării realizate de C, reprezintă o prestare de servicii ce are loc în România, statul membru care a acordat codul de înregistrare în scopuri de TVA lui A, cod pe care A l-a transmis lui B, conform art. 133 alin. (2) lit. h) pct. 2 prima liniuță din Codul fiscal. Condiția privind transportul produselor prelucrate în afara statului membru 1 este îndeplinită chiar dacă bunurile se opresc temporar la locația lui C.

(3) Transportul produselor prelucrate de către A în statul membru 1 în România nu este o achiziție intracomunitară asimilată în România în condițiile art. 128 alin. (12) și art. 130¹ alin. (2) lit. a) din Codul fiscal.

ARTICOLUL 27

Cazul șase: Prezentare

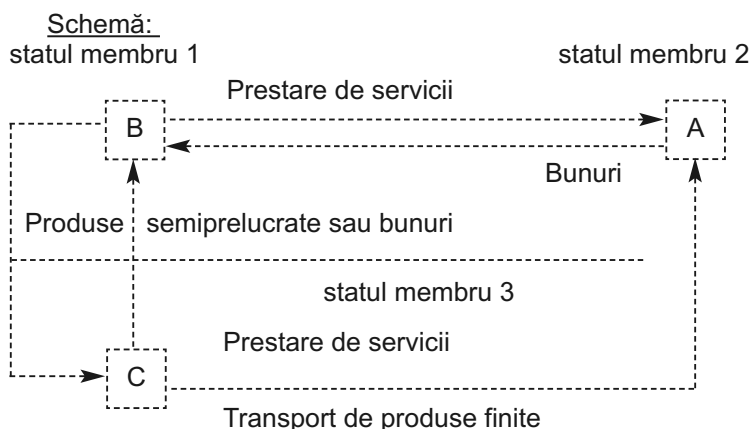
(1) O persoană impozabilă înregistrată în scopuri de TVA în statul membru 2 și denumită în continuare A sau *contractor principal* expediază bunuri altei persoane impozabile din statul membru 1, denumită în continuare B, în vederea prelucrării.

(2) B subcontractează, integral sau parțial, lucrările altei persoane impozabile din statul membru 3, denumită în continuare C. În acest scop, produsele semiprelucrate sau bunurile se expediază din statul membru 1 în statul membru 3, în vederea prelucrării sau prelucrării suplimentare de către C.

(3) După prelucrare, produsele prelucrate se expediază din statul membru 3 lui A din statul membru 2.

(4) A îi comunică lui B codul său de înregistrare în scopuri de TVA din statul membru 2.

(5) B îi comunică lui C codul său de înregistrare în scopuri de TVA din statul membru 1.

ARTICOLUL 28

Cazul șase: Tratatul fiscal din punctul de vedere al TVA, fără aplicarea măsurilor de simplificare

(1) Transportul de bunuri, efectuat de către A din statul membru 2 în statul membru 1, este un transfer, respectiv o livrare intracomunitară, asimilat/asimilată în statul membru 2, în condițiile art. 128 alin. (10) din Codul fiscal, sau echivalentului acestuia din legislația altui stat membru. Această operațiune beneficiază de scutire de taxă, în condițiile art. 143 alin. (2) lit. (d) din Codul fiscal sau echivalentului acestuia din legislația altui stat membru.

(2) Transportul de bunuri, efectuat de către A din statul membru 2 în statul membru 1, este o achiziție intracomunitară asimilată, impozabilă în statul membru 1 conform art. 130¹ alin. (2) lit. a) din Codul fiscal sau echivalentului acestuia din legislația altui stat membru, pentru aceasta A având obligația de a se înregistra în scopuri de TVA în statul membru 1.

(3) Efectuarea de lucrări asupra bunurilor mobile corporale de către B în beneficiul lui A, produsele prelucrate fiind transportate în afara statului membru 1 după prelucrare, reprezintă o prestare de servicii ce are loc în statul membru 2, care a acordat codul de înregistrare în scopuri de TVA lui A, cod pe care A l-a transmis lui B, conform art. 133 alin. (2) lit. h) pct. 2 prima liniuță din Codul fiscal sau echivalentului acestuia din legislația altui stat membru.

(4) Chiar dacă A nu știe că produsele semiprelucrate sau bunurile urmează să ajungă în statul membru 3, transportul din statul membru 1 în statul membru 3 ar putea genera un transfer, respectiv o livrare intracomunitară, asimilat/asimilată din perspectiva lui A în statul membru 1, în condițiile art. 128 alin. (10) din Codul fiscal sau echivalentului acestuia din legislația altui stat membru, operațiune ce beneficiază de scutire de taxă, în condițiile art. 143 alin. (2) lit. (d) din Codul fiscal sau echivalentului acestuia din legislația altui stat membru. Pentru aceasta A are obligația de a se înregistra în scopuri de TVA în statul membru 1.

(5) Chiar dacă A nu știe că produsele semiprelucrate sau bunurile urmează să ajungă în statul membru 3, transportul din statul membru 1 în statul membru 3 ar putea genera o achiziție intracomunitară asimilată din perspectiva lui A în statul membru 3, conform art. 130¹ alin. (2) lit. a) din Codul fiscal sau echivalentului acestuia din legislația altui stat membru, operațiune pentru care A are obligația de a se înregistra în scopuri de TVA în statul membru 3.

(6) Efectuarea de lucrări asupra bunurilor mobile corporale de către C în beneficiul lui B, produsele prelucrate fiind transportate în afara statului membru 3, reprezintă o prestare de servicii ce are loc în statul membru 1, care a acordat codul de înregistrare în scopuri de TVA lui B, cod pe care B l-a transmis lui C, conform art. 133 alin. (2) lit. h) pct. 2 prima liniuță din Codul fiscal sau echivalentului acestuia din legislația altui stat membru.

(7) Chiar dacă A nu știe că produsele semiprelucrate sau bunurile au fost expediate în statul membru 3 în vederea prelucrării, transportul produselor prelucrate din statul membru 3 în statul membru 2 ar putea genera un transfer, respectiv o livrare intracomunitară asimilată, din perspectiva lui A în statul membru 3, în condițiile art. 128 alin. (10) din Codul fiscal sau echivalentului acestuia din legislația altui stat membru. Această operațiune beneficiază de scutire de taxă, în condițiile art. 143 alin. (2) lit. d) din Codul fiscal sau echivalentului acestuia din legislația altui stat membru, iar pentru aceasta A are obligația de a se înregistra în scopuri de TVA în statul membru 3.

(8) Chiar dacă A nu știe că produsele semiprelucrate sau bunurile au fost expediate în statul membru 3 în vederea prelucrării, transportul produselor prelucrate din statul membru 3 în statul membru 2 ar putea genera o achiziție intracomunitară asimilată, taxabilă în statul membru 2 conform art. 130¹ alin. (2) lit. a) din Codul fiscal sau echivalentului acestuia din legislația altui stat membru.

ARTICOLUL 29

Cazul șase: Tratatul fiscal din punctul de vedere al TVA, cu aplicarea măsurilor de simplificare

(1) Transportul de bunuri, efectuat de către A din statul membru 2 în statul membru 1, este nontransfer de bunuri în statul membru 2, în condițiile art. 128 alin. (12) din Codul fiscal sau echivalentului acestuia din legislația altui stat membru, operațiune care va fi înregistrată în registrul de nontransferuri.

(2) Transportul de bunuri, efectuat de către A din statul membru 2 în statul membru 1, nu este o achiziție intracomunitară asimilată în statul membru 1 în condițiile art. 128 alin. (12), coroborat cu art. 130¹ alin. (2) lit. a) din Codul fiscal sau echivalentului acestuia din legislația altui stat membru.

(3) Efectuarea de lucrări asupra bunurilor mobile corporale de către B în beneficiul lui A, produsele prelucrate fiind transportate în afara statului membru 1 după prelucrare, reprezintă o prestare de servicii ce are loc în statul membru 2, care a acordat codul de înregistrare în scopuri de TVA lui A, cod pe care A l-a transmis lui B, conform art. 133 alin. (2) lit. h) pct. 2 prima liniuță din Codul fiscal sau echivalentului acestuia din legislația altui stat membru.

(4) Transportul produselor semiprelucrate sau al bunurilor din statul membru 1 în statul membru 3 este nontransfer de bunuri în statul membru 1, în condițiile art. 128 alin. (12) din Codul fiscal sau echivalentului acestuia din legislația altui stat membru, înregistrarea acestei operațiuni în registrul de nontransferuri ținut de A în statul membru 2 fiind opțională.

(5) Transportul produselor semiprelucrate sau al bunurilor, efectuat de către A din statul membru 1 în statul membru 3, nu este o achiziție intracomunitară asimilată în statul membru 3 în condițiile art. 128 alin. (12) și art. 130¹ alin. (2) lit. a) din Codul fiscal sau echivalentului acestuia din legislația altui stat membru.

(6) Efectuarea de lucrări asupra bunurilor mobile corporale de către C în beneficiul lui B reprezintă o prestare de servicii ce are loc în statul membru 1, care a acordat codul de înregistrare în scopuri de TVA lui B, cod pe care B l-a transmis lui C, conform art. 133 alin. (2) lit. h) pct. 2 prima liniuță din Codul fiscal sau echivalentului acestuia din legislația altui stat membru.

(7) Transportul produselor prelucrate efectuat de către A din statul membru 3 în statul membru 2 este nontransfer de bunuri în statul membru 3 în condițiile art. 128 alin. (12) din Codul fiscal sau echivalentului acestuia din legislația altui stat membru, operațiune care va fi înregistrată în registrul de nontransferuri ținut de A în statul membru 2.

(8) Transportul produselor prelucrate efectuat, de către A din statul membru 3 în statul membru 2, nu este o achiziție intracomunitară asimilată în statul membru 2 în condițiile art. 128 alin. (12), coroborat cu art. 130¹ alin. (2) lit. a) din Codul fiscal sau echivalentului acestuia din legislația altui stat membru.

ARTICOLUL 30

Cazul șase: Tratatul fiscal din punctul de vedere al TVA, cu aplicarea măsurilor de simplificare, în ipoteza în care România este statul membru 1

(1) Transportul bunurilor, efectuat de către A din statul membru 2 în România, nu este o achiziție intracomunitară asimilată în România în condițiile art. 128 alin. (12), coroborat cu art. 130¹ alin. (2) lit. a) din Codul fiscal.

(2) Efectuarea de lucrări asupra bunurilor mobile corporale de către B în beneficiul lui A, produsele prelucrate fiind transportate în afara României după prelucrare, reprezintă o prestare de servicii ce are loc în statul membru 2, care a acordat codul de înregistrare în scopuri de TVA lui A, cod pe care A l-a transmis lui B, conform art. 133 alin. (2) lit. h) pct. 2 prima liniuță din Codul fiscal. Pentru aplicarea măsurilor de simplificare, B are obligația de a ține un registru pentru bunurile primite.

(3) Transportul produselor semiprelucrate sau bunurilor din România în statul membru 3 este nontransfer de bunuri în România, în condițiile art. 128 alin. (12) din Codul fiscal, din perspectiva lui A.

(4) Efectuarea de lucrări asupra bunurilor mobile corporale de către C în beneficiul lui B reprezintă o prestare de servicii ce are loc în România, statul membru care a acordat codul de înregistrare în scopuri de TVA lui B, cod pe care B l-a transmis lui C, conform art. 133 alin. (2) lit. h) pct. 2 prima liniuță din Codul fiscal.

ARTICOLUL 31

Cazul șase: Tratatul fiscal din punctul de vedere al TVA, cu aplicarea măsurilor de simplificare, în ipoteza în care România este statul membru 3

(1) Transportul produselor semiprelucrate sau bunurilor, efectuat de către A din statul membru 1 în România, nu este o achiziție intracomunitară asimilată în România în condițiile art. 128 alin. (12), coroborat cu art. 130¹ alin. (2) lit. a) din Codul fiscal.

(2) Efectuarea de lucrări asupra bunurilor mobile corporale de către C în beneficiul lui B reprezintă o prestare de servicii ce are loc în statul membru 1, care a acordat codul de înregistrare în scopuri de TVA lui B, cod pe care B l-a transmis lui C, conform art. 133 alin. (2) lit. h) pct. 2 prima liniuță din Codul fiscal, C are obligația de a ține un registru pentru bunurile primite.

(3) Transportul produselor prelucrate din România în statul membru 2 este nontransfer de bunuri în România, în condițiile art. 128 alin. (12) din Codul fiscal, din perspectiva lui A.

ARTICOLUL 32

Cazul șase: Tratatul fiscal din punctul de vedere al TVA, cu aplicarea măsurilor de simplificare, în ipoteza în care România este statul membru 2

(1) Transportul de bunuri, efectuat de către A din România în statul membru 1, este nontransfer de bunuri în România, în condițiile art. 128 alin. (12) din Codul fiscal, operațiune care va fi înregistrată în registrul de nontransferuri.

(2) Efectuarea de lucrări asupra bunurilor mobile corporale de către B în beneficiul lui A, produsele prelucrate fiind transportate în afara statului membru 1 după prelucrare, reprezintă o prestare de servicii ce are loc în România, statul membru care a acordat codul de înregistrare în scopuri de TVA lui A, cod pe care A l-a transmis lui B, conform art. 133 alin. (2) lit. h) pct. 2 prima liniuță din Codul fiscal.

(3) Transportul produselor prelucrate din statul membru 3 în România nu este o achiziție intracomunitară asimilată în România în condițiile art. 128 alin. (12), coroborat cu art. 130¹ alin. (2) lit. a) din Codul fiscal. A are obligația de a ține un registru de nontransferuri, în care trebuie evidențiate expedierea bunurilor în statul membru 1 și recepția bunurilor prelucrate din statul membru 3.

INSTRUCȚIUNI

de aplicare a măsurilor de simplificare în domeniul taxei pe valoarea adăugată privind returnurile de bunuri în spațiul comunitar și tratamentul fiscal al reparațiilor efectuate în perioada de garanție și postgaranție

CAPITOLUL I

Măsuri de simplificare în domeniul taxei pe valoarea adăugată privind returnurile de bunuri în spațiul comunitar

ARTICOLUL 1

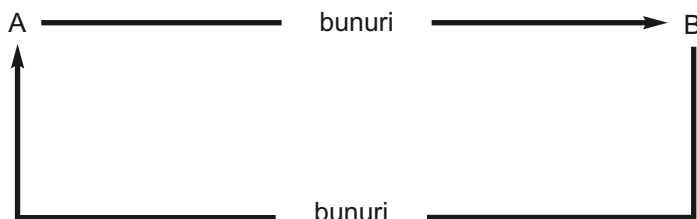
Primul caz: Prezentare

(1) Furnizorul A din statul membru 1 vinde bunurile către persoana impozabilă B din statul membru 2. Bunurile se expediază din statul membru 1.

(2) La sosirea bunurilor în statul membru 2, B refuză bunurile, iar acestea sunt returnate furnizorului.

Schemă:

S.M.1 S.M. 2

ARTICOLUL 2

Primul caz: Tratatul fiscal din punctul de vedere al TVA, fără aplicarea măsurilor de simplificare

(1) Atunci când B refuză bunurile cumpărate, de exemplu, pentru că acestea sunt deteriorate sau pentru că bunurile nu corespund cerințelor cumpărătorului, nu are loc un transfer al dreptului de a dispune de bunuri în calitate de proprietar de către A, iar B nu realizează o achiziție intracomunitară de bunuri.

(2) Întrucât A rămâne proprietarul bunurilor, în principiu se consideră că A efectuează un transfer, respectiv o livrare intracomunitară asimilată, în statul membru 1 din care începe transportul bunurilor, în condițiile art. 128 alin. (10) din Codul fiscal sau echivalentului acestuia din legislația altui stat membru, urmată de o achiziție intracomunitară asimilată în statul membru 2 de sosire a bunurilor, pentru care ar trebui să se înregistreze în scopuri de TVA în statul membru 2.

ARTICOLUL 3

Primul caz: Tratatul fiscal din punctul de vedere al TVA, cu aplicarea măsurilor de simplificare

Furnizorul A procedează ca și în situația în care nu ar fi existat o expediție sau transport de bunuri din statul membru 1 în statul membru 2. De asemenea, poate fi ignorat și returul de bunuri. Furnizorul A nu trebuie să se înregistreze în scopuri de TVA în statul membru 2.

ARTICOLUL 4

Cazul 2: Prezentare

(1) Furnizorul A din statul membru 1 vinde bunurile către persoana impozabilă B din statul membru 2. Bunurile se expediază din statul membru 1.

(2) La sosirea bunurilor în statul membru 2, B le refuză.

(3) Bunurile sunt ridicate de către A sau în numele acestuia pentru a fi livrate lui C în statul membru 1.

Schemă:

S.M.1

S.M. 2

ARTICOLUL 5

Cazul 2: Tratatul fiscal din punctul de vedere al TVA, fără aplicarea măsurilor de simplificare

Pe lângă prevederile art. 2, A efectuează un transfer, respectiv o livrare intracomunitară asimilată, în statul membru 2 din care începe transportul bunurilor refuzate de B, în condițiile art. 128 alin. (10) din Codul fiscal sau echivalentului acestuia din legislația altui stat membru, urmată de o achiziție intracomunitară asimilată în statul membru 1 de sosire a bunurilor și de livrarea locală a acestora în statul membru 1.

ARTICOLUL 6

Cazul 2: Tratatul fiscal din punctul de vedere al TVA, cu aplicarea măsurilor de simplificare

(1) Furnizorul A procedează ca și în situația în care nu ar fi existat o expediție sau transport de bunuri din statul membru 1 în statul membru 2.

(2) Se consideră livrarea de bunuri realizată de A către C ca livrare locală în statul membru 1, chiar dacă bunurile au fost inițial transportate în statul membru 2, de unde au fost returnate în statul membru 1.

(3) Furnizorul A nu trebuie să se înregistreze în scopuri de TVA în statul membru 2.

ARTICOLUL 7

Cazul 3: Prezentare

(1) Furnizorul A din statul membru 1 vinde bunurile către persoana impozabilă B din statul membru 2. Bunurile se expediază din statul membru 1.

(2) La sosirea bunurilor în statul membru 2, B le refuză.

(3) Bunurile sunt ridicate de A sau în numele acestuia pentru a fi livrate lui C în statul membru 2.

Schemă:

S.M. 1

S.M. 2

ARTICOLUL 8

Cazul 3: Tratatamentul fiscal din punctul de vedere al TVA, fără aplicarea măsurilor de simplificare

Pe lângă prevederile art. 2, A efectuează o livrare locală a acelorași bunuri în statul membru 1.

ARTICOLUL 9

Cazul 3: Tratatamentul fiscal din punctul de vedere al TVA, cu aplicarea măsurilor de simplificare

(1) Furnizorul A procedează ca și în situația în care nu ar fi existat o expediție sau transport de bunuri din statul membru 1 în statul membru 2 în relația cu primul cumpărător B, dar A procedează ca și în situația în care ar fi realizat o livrare intracomunitară din statul membru 1 direct către C în statul membru 2.

(2) Furnizorul A nu trebuie să se înregistreze în scopuri de TVA în statul membru 2, livrarea de la A către C nefiind considerată drept o livrare locală.

(3) C, al doilea cumpărător din statul membru 2, va declara o achiziție intracomunitară a bunurilor livrate intracomunitar de A din statul membru 1.

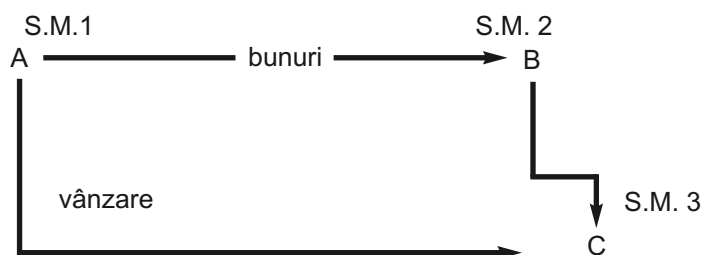
ARTICOLUL 10

Cazul 4: Prezentare

(1) Furnizorul A din statul membru 1 vinde bunurile către persoana impozabilă B din statul membru 2.

(2) Bunurile se expediază din statul membru 1. La sosirea bunurilor în statul membru 2, B le refuză.

(3) Bunurile sunt ridicate de A sau în numele acestuia pentru a fi livrate către C în statul membru 3.

Schemă:

ARTICOLUL 11

Cazul 4: Tratatamentul fiscal din punctul de vedere al TVA, fără aplicarea măsurilor de simplificare

Pe lângă prevederile art. 2, A efectuează o livrare intracomunitară din statul membru 2 în statul membru 3. C, al doilea cumpărător din statul membru 3, realizează o achiziție intracomunitară a bunurilor livrate de A din statul membru 2.

ARTICOLUL 12

Cazul 4: Tratatamentul fiscal din punctul de vedere al TVA, cu aplicarea măsurilor de simplificare

(1) Furnizorul A procedează ca și în situația în care ar fi realizat o livrare intracomunitară din statul membru 1 direct către C în statul membru 3.

(2) Furnizorul A nu trebuie să se înregistreze în scopuri de TVA în statul membru 2 și nici nu se consideră că a realizat o livrare intracomunitară din statul membru 2 în statul membru 3.

ARTICOLUL 13

Cazul 5: Prezentare

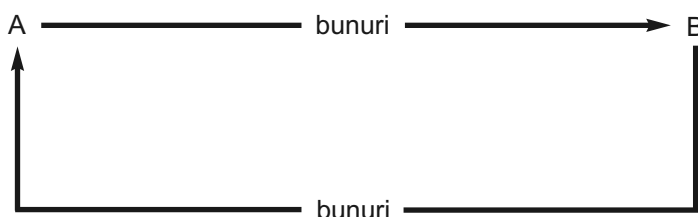
(1) Furnizorul A din statul membru 1 vinde bunuri către persoana impozabilă B din statul membru 2.

(2) După livrare, părțile convin să anuleze contractul de vânzare-cumpărare și să returneze bunurile furnizorului în statul membru 1.

Schemă:

S.M. 1

S.M. 2

ARTICOLUL 14

Cazul 5: Tratatamentul fiscal din punctul de vedere al TVA, fără aplicarea măsurilor de simplificare

(1) Atunci când B cumpără bunuri de la A și acceptă bunurile la livrare, are loc un transfer al dreptului de a dispune de bunurile corporale în calitate de proprietar. Vânzătorul A realizează o livrare intracomunitară de bunuri în sensul art. 128 alin. (9) din Codul fiscal sau al echivalentului acestuia în legislația altui stat membru, iar cumpărătorul B realizează o achiziție intracomunitară de bunuri în sensul 130¹ alin. (1) din Codul fiscal sau al echivalentului acestuia în legislația altui stat membru.

(2) În cazul în care cumpărătorul B, ulterior acceptării bunurilor, observă că bunurile sunt deteriorate sau că bunurile nu corespund cerințelor cumpărătorului din orice motiv, iar cumpărătorul convine cu vânzătorul asupra anulării contractului de vânzare-cumpărare, în baza art. 138 lit. b) din Codul fiscal sau a echivalentului acestuia în legislația altui stat membru, pentru respectiva livrare de bunuri baza de impozitare trebuie redusă corespunzător de către A. Dacă anularea are loc în aceeași declarație recapitulativă și în același decont de TVA, achiziția și livrarea intracomunitară nu se menționează. În caz contrar, trebuie efectuată o corecție în următoarea declarație recapitulativă și în decontul de TVA.

(3) Furnizorul A devine din nou proprietarul bunurilor, iar returul bunurilor reprezintă un transfer realizat de A, respectiv o livrare intracomunitară asimilată, în statul membru 2 din care începe transportul bunurilor, în condițiile art. 128 alin. (10) din Codul fiscal sau echivalentului acestuia din legislația altui stat membru, urmată de o achiziție intracomunitară asimilată în statul membru 1. A trebuie să se înregistreze în scopuri de TVA în statul membru 2.

ARTICOLUL 15

Cazul 5: Tratatamentul fiscal din punctul de vedere al TVA, cu aplicarea măsurilor de simplificare

(1) Din perspectiva TVA se consideră că livrarea intracomunitară efectuată de A către B și achiziția intracomunitară efectuată de B nu au avut loc, respectiv, în baza art. 138 lit. b) din Codul fiscal sau a echivalentului acestuia în legislația altui stat membru, pentru respectiva livrare de bunuri baza de impozitare trebuie redusă corespunzător. Dacă anularea are loc în aceeași declarație recapitulativă și în același decont de TVA, achiziția și livrarea intracomunitară nu se menționează. În caz contrar, trebuie efectuată o corecție în următoarea declarație recapitulativă și în decontul de TVA.

(2) Transportul sau expediția de bunuri din statul membru 2 în statul membru 1 nu are implicații din punctul de vedere al TVA. Furnizorul A nu trebuie să se înregistreze în scopuri de TVA în statul membru 2.

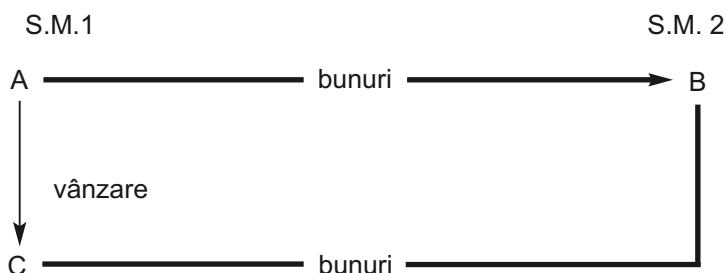
ARTICOLUL 16

Cazul 6: Prezentare

(1) Furnizorul A din statul membru 1 vinde bunurile către persoana impozabilă B din statul membru 2.

(2) După livrare părțile convin să anuleze contractul de cumpărare, bunurile se transportă în statul membru 1 la al doilea cumpărător, C, căruia furnizorul A i-a vândut bunurile între timp.

Schemă:

ARTICOLUL 17

Cazul 6: Tratamentul fiscal din punctul de vedere al TVA, fără aplicarea măsurilor de simplificare

Pe lângă prevederile art. 14, A realizează o livrare intracomunitară asimilată din statul membru 2 în care se află bunurile, urmată de o achiziție intracomunitară asimilată în statul membru 2 și o livrare locală realizată către C în statul membru 2.

ARTICOLUL 18

Cazul 6 : Tratamentul fiscal din punctul de vedere al TVA, cu aplicarea măsurilor de simplificare

(1) Din perspectiva TVA se consideră că livrarea intracomunitară efectuată de A către B și achiziția intracomunitară efectuată de B nu au avut loc respectiv, în baza art. 138 lit. b) din Codul fiscal sau a echivalentului acestuia în legislația altui stat membru, pentru respectiva livrare de bunuri baza de impozitare trebuie redusă corespunzător de către A. Dacă anularea are loc în aceeași declarație recapitulativă și în același decont de TVA, achiziția și livrarea nu se menționează. În caz contrar, trebuie efectuată o corecție în următoarea declarație recapitulativă și în decontul de TVA.

(2) Transportul sau expedierea de bunuri din statul membru 2 în statul membru 1 nu are implicații din punctul de vedere al TVA. Furnizorul A nu trebuie să se înregistreze în scopuri de TVA în statul membru 2.

(3) Furnizorul A consideră livrarea către C ca fiind o vânzare locală în statul membru 1.

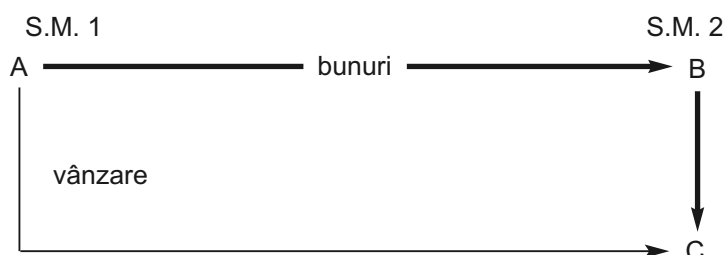
ARTICOLUL 19

Cazul 7: Prezentare

(1) Furnizorul A din statul membru 1 vinde bunuri către persoana impozabilă B din statul membru 2.

(2) După livrare părțile convin să anuleze contractul de vânzare-cumpărare, bunurile se transportă sau sunt puse la dispoziția cumpărătorului C în statul membru 2, căruia furnizorul A i-a vândut bunurile între timp.

Schemă:

ARTICOLUL 20

Cazul 7: Tratamentul fiscal din punctul de vedere al TVA, fără aplicarea măsurilor de simplificare

Pe lângă prevederile art. 14, A realizează o livrare locală în statul membru 2 către al doilea cumpărător care acceptă bunurile, C.

ARTICOLUL 21

Cazul 7: Tratamentul fiscal din punctul de vedere al TVA, cu aplicarea măsurilor de simplificare

(1) Din perspectiva TVA se consideră că livrarea intracomunitară efectuată de A către B și achiziția intracomunitară efectuată de B nu au avut loc respectiv, în baza art. 138 lit. b) din Codul fiscal sau a echivalentului acestuia în legislația altui stat membru, pentru respectiva livrare de bunuri baza de impozitare trebuie redusă corespunzător. Dacă anularea are loc în aceeași declarație recapitulativă și în același decont de TVA, achiziția și livrarea nu se menționează. În caz contrar, trebuie efectuată o corecție în următoarea declarație recapitulativă și în decontul de TVA.

(2) Furnizorul A consideră livrarea către C ca fiind o livrare intracomunitară din statul membru 1. A nu trebuie să se înregistreze în scopuri de TVA în statul membru 2. Se consideră că C a efectuat o achiziție intracomunitară în statul membru 2.

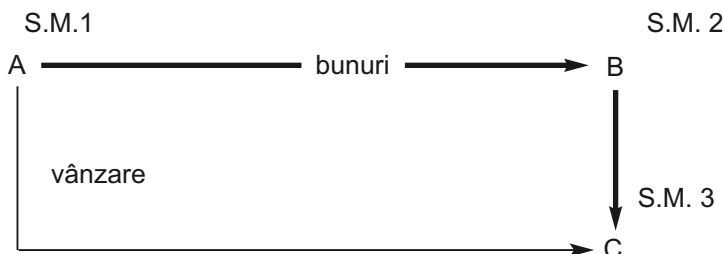
ARTICOLUL 22

Cazul 8: Prezentare

(1) Furnizorul A din statul membru 1 vinde bunuri către persoana impozabilă B din statul membru 2.

(2) După livrare părțile convin să anuleze contractul de vânzare-cumpărare, iar bunurile se transportă în statul membru 3 către cumpărătorul C, căruia furnizorul A i-a vândut între timp bunurile.

Schemă:

ARTICOLUL 23

Cazul 8: Tratamentul fiscal din punctul de vedere al TVA, fără aplicarea măsurilor de simplificare

Pe lângă prevederile art. 14, A realizează o livrare intracomunitară din statul membru 2 în statul membru 3, urmată de achiziția intracomunitară realizată de al doilea cumpărător, C, în statul membru 3.

ARTICOLUL 24

Cazul 8: Tratamentul fiscal din punctul de vedere al TVA, cu aplicarea măsurilor de simplificare

(1) Din perspectiva TVA se consideră că livrarea intracomunitară efectuată de A către B și achiziția intracomunitară efectuată de B nu au avut loc respectiv, în baza art. 138 lit. b) din Codul fiscal sau a echivalentului acestuia în legislația altui stat membru, pentru acea livrare de bunuri baza de impozitare trebuie redusă corespunzător. Dacă anularea are loc în aceeași declarație recapitulativă și în același decont de TVA, achiziția și livrarea nu se menționează. În caz contrar, trebuie efectuată o corecție în următoarea declarație recapitulativă și în decontul de TVA.

(2) Furnizorul A consideră livrarea către C ca fiind o livrare intracomunitară de bunuri din statul membru 1.

(3) C realizează achiziția intracomunitară de bunuri în statul membru 3.

CAPITOLUL II

Regimul aferent reparațiilor efectuate în perioada de garanție și postgaranție

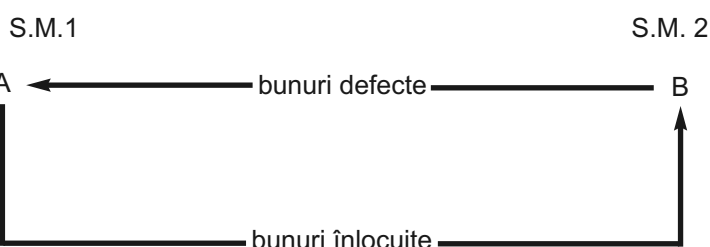
ARTICOLUL 25

Cazul 9: Prezentare

(1) Furnizorul A din statul membru 1 a livrat bunuri către persoana impozabilă B din statul membru 2.

(2) În perioada de garanție, B îi returnează bunurile furnizorului A pentru reparații.

(3) După efectuarea reparațiilor, care poate fi însoțită și de înlocuirea unor părți componente, A îi returnează bunurile lui B fără a percepe vreo plată.

Schemă:

ARTICOLUL 26

Cazul 9: Tratamentul fiscal din punctul de vedere al TVA

(1) Atunci când B transferă bunuri din statul membru 2 în scopul efectuării de reparații în perioada de garanție în statul membru 1 de sosire al bunurilor expediate sau transportate, operațiunea nu se consideră ca fiind o livrare intracomunitară, ci un nontransfer în sensul art. 128 alin.(12) din Codul fiscal sau echivalentul acestuia din legislația altui stat membru, cu condiția ca bunurile, după ce au făcut obiectul unor lucrări, să fie reexpediate de către A în statul membru 2, din care au fost inițial expediate sau transportate.

(2) Reparația în timpul perioadei de garanție, realizată de furnizorul A, nu constituie un serviciu, nefiind realizată cu plată, inclusiv pentru bunurile înlocuite, livrarea acestora fiind considerată o operațiune accesorie serviciului de reparații și inclusă în acest serviciu.

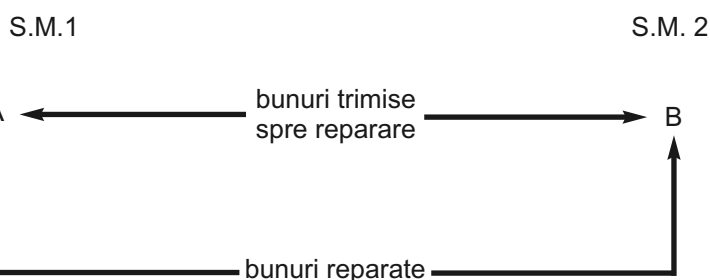
ARTICOLUL 27

Cazul 10: Prezentare

(1) Furnizorul A din statul membru 1 a livrat bunuri către persoana impozabilă B din statul membru 2.

(2) După expirarea perioadei de garanție, B îi returnează bunurile furnizorului A pentru reparații.

(3) După efectuarea reparațiilor, care pot fi însoțite și de înlocuirea unor părți componente, A îi returnează bunurile lui B.

Schemă:

ARTICOLUL 28

Cazul 10: Tratamentul fiscal din punctul de vedere al TVA

(1) Pentru reparațiile postgaranție, dacă se percepe plată pentru reparații și pentru părțile componente înlocuite, transportul bunurilor din statul membru 2 în statul membru 1 este considerat nontransfer de bunuri în statul membru 2 și nu este achiziție intracomunitară asimilată în statul membru 1. B are obligația înregistrării bunurilor trimise spre reparație în registrul de nontransferuri și A are obligația înregistrării bunurilor primite spre reparație în registrul bunurilor primite. B nu trebuie să se înregistreze în scopuri de TVA în statul membru 1, dacă bunurile se reîntorc după reparații în statul membru 2.

(2) Înlocuirea părților componente de către A nu este o livrare intracomunitară de bunuri realizată de A în statul membru 1, fiind considerată o operațiune accesorie serviciului de reparații și inclusă în acest serviciu.

(3) Pentru serviciile de reparații realizate de A, inclusiv valoarea părților componente înlocuite, sunt aplicabile prevederile art. 133 alin.(2) lit. h) pct. 2 din Codul fiscal sau corespondentul acestuia din legislația altui stat membru.

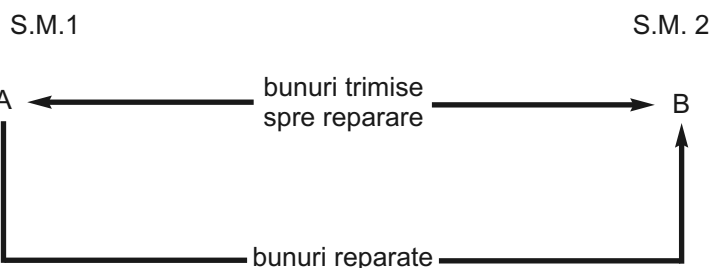
ARTICOLUL 29

Cazul 11: Prezentare

(1) Bunurile ce fac parte din activele firmei B din statul membru 2 sunt defecte.

(2) B trimite pentru reparații bunurile sau numai unele părți componente defecte către A în statul membru 1, care poate fi furnizorul sau producătorul bunurilor.

(3) A nu repară bunurile sau părțile componente, ci trimite în loc alte bunuri/părți componente și păstrează bunurile/părțile componente defecte trimise de B. În funcție de circumstanțe, respectiv dacă reparațiile se realizează în perioada de garanție sau nu, A poate percepe sau nu o plată.

Schemă:

ARTICOLUL 30

Cazul 11: Tratamentul fiscal din punctul de vedere al TVA

(1) Indiferent dacă B știe sau ar trebui să știe despre bunurile/părțile componente înlocuite și indiferent dacă se percepe o plată, respectiv indiferent dacă bunurile sunt sau nu sunt în perioada de garanție, din punctul de vedere al circulației bunurilor se consideră că livrarea de către A a bunurilor/părților componente în locul celor defecte, în schimbul păstrării bunurilor/părților componente defecte trimise de B, este un nontransfer în sensul prevederilor art. 128 alin. (12) din Codul fiscal sau echivalentului acestuia din legislația altui stat membru. Înlocuirea bunurilor/părților componente defecte, efectuată de A în locul reparării acestora, este considerată o prestare de servicii de reparații al cărei regim fiscal se stabilește conform art. 133 alin. (2) lit. h) pct. 2 prima liniuță din Codul fiscal sau echivalentului acestuia din legislația altui stat membru.

(2) B are obligația înregistrării bunurilor defecte în registrul de nontransferuri, urmată de o radiere, după primirea bunurilor în locul celor defecte, iar A are obligația înregistrării bunurilor defecte în registrul bunurilor primite.

ARTICOLUL 31

Cazul 12: Prezentare

(1) Bunurile ce fac parte din activele firmei B din statul membru 2 sunt defecte.

(2) B nu trimite pentru reparații bunurile sau părțile componente defecte către A în statul membru 1, care poate fi furnizorul sau producătorul bunurilor, dar îi solicită lui A înlocuirea acestora.

(3) A trimite din statul membru 1 lui B în statul membru 2 alte bunuri/părți componente pentru înlocuirea bunurilor/părților componente defecte. În funcție de circumstanțe, respectiv dacă înlocuirea bunurilor/părților componente se realizează în perioada de garanție sau nu, A poate percepe sau nu o plată.

ARTICOLUL 32

Cazul 12: Tratatamentul fiscal din punctul de vedere al TVA

(1) Dacă A din statul membru 1 trimite bunurile/părțile componente lui B în statul membru 2 în vederea înlocuirii celor defecte în perioada de garanție, operațiunea nu este considerată livrare de bunuri în sensul art. 128 alin. (1) din Codul fiscal și, în consecință, nu va fi declarată drept livrare

intracomunitară în statul membru 1 și, respectiv, o achiziție intracomunitară în statul membru 2.

(2) Dacă A din statul membru 1 trimite bunurile/părțile componente lui B în statul membru 2 în vederea înlocuirii celor defecte după expirarea perioadei de garanție, operațiunea este considerată o livrare intracomunitară în statul membru 1 și, respectiv, o achiziție intracomunitară în statul membru 2.

(3) Dacă A din statul membru 1 trimite bunurile/părțile componente lui B în statul membru 2 în vederea înlocuirii celor defecte, fără a se cunoaște cu exactitate în momentul livrării cantitatea bunurilor/părților componente destinate înlocuirii celor defecte în perioada de garanție, operațiunea este considerată o livrare intracomunitară efectuată de A în statul membru 1 și, respectiv, o achiziție intracomunitară efectuată de B în statul membru 2.

(4) Pentru recuperarea de către B a contravalorii bunurilor/părților componente provenite din achiziția intracomunitară realizată conform alin. (3), utilizate pentru reparații în perioada de garanție, prin facturarea acestora către A, nu se datorează taxă pe valoarea adăugată, această operațiune nefiind considerată o livrare de bunuri, ci decontarea contravalorii bunurilor/părților componente pe care A trebuie să le pună la dispoziție în mod gratuit în perioada de garanție.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru vânzări și relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, fax 410.77.36 și 410.47.23
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

